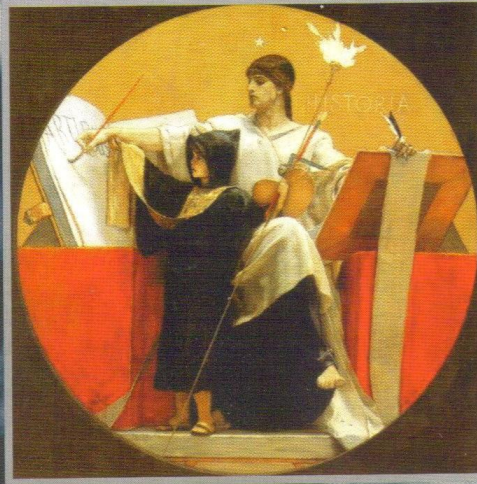


ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»



Θέματα Νεοελληνικής Ιστορίας

Γ' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Θεωρητική Κατεύθυνση

Τόμος 3ος

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

**Πίνακας εξωφύλλου:
Νικόλαος Γύζης. Historia.
Λάδι σε μουσαμά 88x88 εκ.**

ΘΕΜΑΤΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

3ος τόμος

Συγγραφείς κατά θέμα:

Γεώργιος Μαργαρίτης, καθηγητής του Πανεπιστημίου Κρήτης: Από την αγροτική οικονομία στην αστικοποίηση.

Αγαθοκλής Αζέλης, δ.φ., εκπαιδευτικός Λ.Ε.: Διαμόρφωση και λειτουργία πολιτικών κομμάτων στην Ελλάδα (1821-1936).

Νικόλαος Ανδριώτης, δ.φ., εκπαιδευτικός Α.Ε.: Το προσφυγικό ζήτημα στην Ελλάδα (1821-1930).

Θεοχάρης Δετοράκης, καθηγητής του Πανεπιστημίου Κρήτης: Το Κρητικό ζήτημα από διπλωματική άποψη κατά το 19ο και τις αρχές του 20ού αιώνα.

Κωνσταντίνος Φωτιάδης, καθηγητής του Πανεπιστημίου Δ. Μακεδονίας: Παρευξείνιος Ελληνισμός

**Υπεύθυνος για το Παιδαγωγικό
Ινστιτούτο κατά τη συγγραφή:
Ιωσήφ Περάκης, δ.φ., Πάρεδρος
του Π.Ι.**

**Κριτική επιτροπή: (για τα τέσσερα
πρώτα κεφάλαια)**

**Γεώργιος Δερτιλής, καθηγητής του
Πανεπιστημίου Αθηνών**

**Φανούριος Βώρος, Επίτιμος
Σύμβουλος του Π.Ι.**

**Άγγελος Χόρτης, δ.φ., Σχολικός
Σύμβουλος φιλολόγων**

**Γεώργιος Σμπιλίρης, δ.φ.,
εκπαιδευτικός Α.Ε.**

Φιλολογική επιμέλεια:

**Γεώργιος Δάλκος, δ.φ., Σχολικός
Σύμβουλος**

**Αναστασία Κυρκίνη, δ.φ.,
Σύμβουλος Π.Ι.**

**ΘΕΜΑΤΑ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**

**Γ΄ ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
(ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ)**

3ος τόμος

**Προσαρμογή του βιβλίου για
μαθητές με ΜΕΙΩΜΕΝΗ όραση
Ομάδα Εργασίας Ινστιτούτου
Εκπαιδευτικής Πολιτικής
(Κατσαρού Βλασία)
(επιμ. Χαπίδη Σοφία)**

Σημείωση: Οι αστερίσκοι που υπάρχουν σε ορισμένες λέξεις-όρους παραπέμπουν στο Γλωσσάριο που βρίσκεται στο τέλος του βιβλίου.

**Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
(1821-1936)**

**ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
(1821-1930)**

**Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
(1821-1936)**

Ε. ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΠΕΜ- ΒΑΣΕΙΣ (1923-1936)



**Κάτοικοι της πυρπολημένης Σμύρνης
προσπαθούν να επιβιβαστούν σε
πλοιάρια και να διαφύγουν. Η μικρασι-
ατική καταστροφή και το ρεύμα των
προσφύγων έδρασαν καταλυτικά στην
πολιτική ζωή της χώρας.**

1. Οι συνέπειες της Μικρασιατικής καταστροφής

Με τη Μικρασιατική καταστροφή (1922) χάθηκαν οι ανεπτυγμένες οικονομικά και πολιτιστικά περιοχές της Μικράς Ασίας και της Ανατολικής Θράκης. Αυτό αποτέλεσε και την τελευταία πράξη της Μεγάλης Ιδέας. Κανένα κόμμα δεν προέβαλλε πλέον την επιλογή της εδαφικής επέκτασης και του πολέμου. Αυτή η μεγάλη αλλαγή προκάλεσε κρίση ταυτότητας στην Ελλάδα, δεδομένου ότι η Μεγάλη Ιδέα αποτέλεσε για έναν σχεδόν αιώνα το θεμέλιο, στο οποίο πολλοί άνθρωποι βάσιζαν το λόγο ύπαρξης του κράτους. Η πλειονότητα των προσφύγων τάχθηκε στο πλευρό των Φιλελευθέρων, πιστεύοντας ότι οι Αντιβε-

νιζελικοί ήταν υπεύθυνοι για την καταστροφή.

Η διαρκής υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου ευρέων τμημάτων του πληθυσμού επηρέασε την εξέλιξη των κομμάτων κατά την περίοδο αυτή. Όταν σταμάτησε να βρίσκεται η εξωτερική πολιτική στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος, ήλθαν εντονότερα στο προσκήνιο οι συγκρούσεις συμφερόντων οικονομικού και κοινωνικού χαρακτήρα. Σε πολλούς ανθρώπους (ανεξαρτήτως πολιτικής τοποθέτησης) επήλθε κόπωση από τη μόνιμη πολιτική αστάθεια και από τη διαρκή όξυνση που καλλιεργούσαν τα κομματικά επιτελεία και τα πραξικοπήματα αξιωματικών²³. Σ' αυτήν προστέθηκε η δυσαρέσκεια για τις διαμάχες συμφερόντων πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής υφής, καθώς και

για την πληθώρα των διαφορετικών πολιτικών ιδεολογιών. Έτσι, ο Μεταξάς δεν χρειάστηκε να ασκήσει βία για να επιβάλει, το 1936, τη δικτατορία του.

23. Στρατιωτικά κινήματα κατά την περίοδο 1922-1936:

1. Σεπτέμβριος 1922, από τον βενιζελικό Ν. Πλαστήρα. Αιτήματα: Παραίτηση του Κωνσταντίνου, άμεση διάλυση της Εθνοσυνέλευσης, σχηματισμός υπερκομματικής κυβέρνησης που να την εμπιστεύεται η Αντάντ και ενίσχυση του θρακικού μετώπου. Στα πλαίσια του κινήματος έγινε η δίκη των έξι.

2. Οκτώβριος 1923, από μείγμα αντιβενιζελικών, βενιζελικών που ήταν σε δυσμένεια, βασιλοφρόνων που φοβούνταν την επιβολή της αβασίλευτης δημοκρατίας, υπό την

ηγεσία των στρατηγών Γαργαλίδη και Λεοναρδόπουλου. Αιτήματα: διάλυση του προηγούμενου κινήματος, διορισμός νέας κυβέρνησης για τη διενέργεια εκλογών. Κατεστάλη σχεδόν αμέσως. Οι κινηματίες του '22 προχώρησαν σε εκκαθάριση του στρατεύματος από 1284 αντιβενιζελικούς αξιωματικούς, τους οποίους κατηγόρησαν για συμμετοχή στο κίνημα του 1923. Πίεσαν και τελικά πέτυχαν να φύγει ο βασιλιάς Γεώργιος Β' από την Ελλάδα και συζητούσαν το θέμα της αβασίλευτης δημοκρατίας.

3. Ιούνιος 1925, από τον Θ. Πάγκαλο. Δικαιολογία: να σώσει τη χώρα από τη κακοδιοίκηση. Παρέμεινε στην εξουσία έως τον Αύγουστο του 1926, στην αρχή ως πρωθυπουργός και μετά ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας.

4. Αύγουστος 1926, από τον Γ. Κονδύλη. Ανέτρεψε τον Πάγκαλο, υποσχέθηκε προκήρυξη εκλογών εντός 45 ημερών, στις οποίες δεν θα λάμβανε ο ίδιος μέρος. Το κίνημα ολοκληρώθηκε πριν από τις εκλογές της 7ης Νοεμβρίου 1926, παραδίδοντας την εξουσία στους πολιτικούς.

5. Μάρτιος 1933, από τον Πλαστήρα, με σκοπό να εμποδίσει το Λαϊκό Κόμμα να αναλάβει την εξουσία μετά την εκλογική νίκη. Δεν πρόλαβε να εγκαθιδρύσει δική του κυβέρνηση, αλλά κατεστάλη.

6. Μάρτιος 1935, από βενιζελικούς αξιωματικούς. Στόχος: πρόληψη δικτατορίας από τον Κονδύλη, εγκαθίδρυση κυβέρνησης με πρόγραμμα: εκκαθάριση των ενόπλων δυνάμεων από τους αντιβενιζελικούς, μεταρρύθμιση του πολιτεύματος.

Κατέρρευσε μετά από λίγες μέρες.

7. Οκτώβριος 1935, από τον Κονδύλη. Στόχος: κατάργηση της αβασίλευτης δημοκρατίας. Διήρκεσε έως τον Νοέμβριο του 1935 και διαλύθηκε με την έλευση του βασιλιά Γεωργίου Β .

Οι έκρυθμες καταστάσεις προκάλεσαν κρίση νομιμότητας του κοινοβουλευτικού συστήματος. Οι ρίζες της βρίσκονταν στο διχασμό της δεκαετίας 1910-20, κορυφώθηκε όμως η κρίση αυτή την επόμενη περίοδο, οπότε υπονομεύθηκε η εμπιστοσύνη στην αποτελεσματικότητα του πολιτικού η οποία αποτελεί θεμέλιο της νομιμότητας στις σύγχρονες κοινωνίες. Δύο στοιχεία καθόρισαν τη φυσιογνωμία της πολιτικής ζωής αυτής της περιόδου: η διαρκής παρέμβαση των στρατιω-

τικών στην πολιτική και η χρήση βίας στην άσκηση πολιτικής.

Οι αξιωματικοί διεκδικούσαν τον πρώτο λόγο σε θέματα εσωτερικής πολιτικής, καθώς θεωρούσαν το στρατό ως υπερκομματικό φορέα εξουσίας. Ένιωθαν δυσαρέσκεια για τις διαφοροποιήσεις στο κοινωνικό επίπεδο, απεχθάνονταν τον πολιτικό τρόπο αντιμετώπισης και διευθέτησης των κοινωνικών συγκρούσεων, τις διαπραγματεύσεις και τους συμβιβασμούς, που θεωρούσαν συνώνυμα της διαφθοράς και της έλλειψης αρχών.

Αμέσως μετά την ήττα στη μικρασιατική εκστρατεία, επενέβησαν στην πολιτική ζωή αξιωματικοί που ηγούνταν στρατιωτικών σωμάτων τα οποία επέστρεφαν από το μέτωπο (Ν. Πλαστήρας, Στ. Γονατάς, κ.λπ.). Αυτό που όξυνε την πολιτική

κατάσταση ήταν η δίκη και καταδίκη σε θάνατο πέντε κορυφαίων πολιτικών της αντιβενιζελικής παράταξης και του αρχηγού του στρατού της Μ. Ασίας, με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας. Η κατηγορία ήταν αβάσιμη, αλλά οι κατηγορούμενοι εκτελέστηκαν, προκειμένου να κατευναστούν οι πρόσφυγες και ο στρατός. Το τηλεγράφημα του Βενιζέλου, το οποίο έμμεσα συνιστούσε τη ματαίωση των εκτελέσεων, έφθασε πολύ αργά, αν και δεν είναι βέβαιο ότι μια έγκαιρη παρέμβαση του Βενιζέλου θα είχε αποτέλεσμα²⁴.

24. Η καταδίκη των εξ

«Για την απόφαση του Στρατοδικείου, ωστόσο, δεν υπήρχαν πολλές αμφιβολίες ούτε πριν από την έναρξη της δίκης ούτε κατά τη

διάρκειά της. Παρά τις αναμφισβήτητες ευθύνες των κατηγορουμένων για τη Μικρασιατική καταστροφή, η παραπομπή τους με το συγκεκριμένο κατηγορητήριο και η καταδίκη τους, με βάση το κατηγορητήριο αυτό, υπήρξαν πράξεις σκοπιμότητας: «εθνικής σκοπιμότητας» όπως, πολύ εύστοχα, παραδέχτηκε αργότερα ο Πάγκαλος όσο και οι περισσότεροι πρωταγωνιστές, δευτεραγωνιστές ή μελετητές των γεγονότων της εποχής εκείνης. Το κατηγορητήριο... παρέμεινε και ουσιαστικά αστήρικτο μετά την ολοκλήρωση της ακροαματικής διαδικασίας, εφόσον από κανένα στοιχείο της διαδικασίας αυτής δεν προέκυψε η έννοια του δόλου των κατηγορουμένων. Χωρίς όμως το δικαιοτικό μύθο της «εσχάτης προδοσίας» των διαχειριστών της εξουσίας

κατά τη διετία 1920-22 και την αποκλειστική τους ευθύνη για την καταστροφή δεν ήταν δυνατόν να δοθεί απάντηση στο ερώτημα «τις πταίει», στο οποίο κατέληγε το πόρισμα της ανακριτικής επιτροπής [...]»

Ιωάννης Γιαννουλόπουλος: ΙΕΕ, ΙΕ', σ. 257-258.



Η ηγεσία του στρατιωτικού κινήματος του 1922



Σκηνή από τη δίκη των Εξ (Από τη φωτογραφία απουσιάζει ο στρατηγός Χατζηανέστης)

Η επιθυμία για επαγγελματική εξασφάλιση βενιζελικών και αντιβενιζελικών αξιωματικών δημιούργησε μια δυναμική διαρκούς παρέμβασης του στρατού στην πολιτική. Παράλληλα προς τα κόμματα, συγκροτήθηκαν «ομάδες» απότακτων ή εν ενεργεία αξιωματικών, οι ο-

ποίοι όλο και περισσότερο προσπαθούσαν να θέσουν υπό τον έλεγχο τους το Κοινοβούλιο και τις κυβερνήσεις και εν τέλει να επιβάλουν αντικοινοβουλευτικά συστήματα διακυβέρνησης. Τα κόμματα με δυσκολία κατόρθωναν να ξεφύγουν από τον ασφυκτικό κλοιό και πολύ συχνά χρησιμοποιούσαν ομάδες αξιωματικών, για να επιτύχουν τα δικά τους βραχυπρόθεσμα σχέδια. Εξάλλου, τα κόμματα ευνοούσαν τις εντάσεις, θεωρώντας ότι η πόλωση θα ενίσχυε την ενότητά τους²⁵. Όμως, υιοθετώντας αυτή τη στάση, περιόριζαν τις δυνατότητες ελιγμών, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να σχεδιάζουν νέες πολιτικές, για την αντιμετώπιση των κοινωνικών προβλημάτων. Τα κόμματα είχαν τη δυνατότητα να ελέγξουν το πολιτικό παιχνίδι, διότι

η κοινωνία και τα προβλήματά της είχαν γίνει τόσο σύνθετα, ώστε δεν μπορούσαν να τα διαχειριστούν στρατιωτικοί. Εκείνοι μπορούσαν εύκολα να κάνουν πραξικόπημα, αλλά δεν ήταν ικανοί να ασκήσουν την εξουσία.

25. Εκτός από τους Φιλελευθέρους έδρασαν αυτή την περίοδο τα εξής κόμματα:

Δημοκρατική Ένωση, υπό τον Αλ. Παπαναστασίου. Υποστήριζε την αβασίλευτη δημοκρατία, τη θέσπιση δεύτερης Βουλής στην οποία θα εκπροσωπούνταν οι κοινωνικές ομάδες, αναλογικό εκλογικό σύστημα, ισότητα ευκαιριών για τα δύο φύλα, αποκέντρωση, τοπική αυτοδιοίκηση και διοικητική δικαιοσύνη. Αντλούσε τους εκλογείς του από τα μεσαία και ανώτερα

στρώματα.

Εθνικόν Δημοκρατικόν Κόμμα, υπό τον Γ. Κονδύλη. Τηρούσε εχθρική στάση απέναντι στις παλιές ελίτ, υποστήριζε τα κατώτερα στρώματα, τους πρόσφυγες και τους εργάτες, στοιχεία που ένωνε με εθνικιστικά και αντικομμουνιστικά συνθήματα.

Λαϊκόν Κόμμα. Σ' αυτό εντάχθηκαν οι οπαδοί των αντιβενιζελικών κομμάτων μετά την εκτέλεση των αρχηγών τους. Πρέσβευε την άποψη ότι η βασιλεία ταίριαζε περισσότερο στις συνθήκες της Ελλάδας και στη νοοτροπία των Ελλήνων. Βασικά αιτήματα: η ανάκληση στην ενεργό υπηρεσία αξιωματικών που διώχθηκαν λόγω των πολιτικών τους φρονημάτων και η απαγόρευση ανάμειξης των αξιωματικών στην πολιτική. Στην εσωτερική

πολιτική όχι μόνο ήταν αντίθετο στην πολιτική των Φιλελευθέρων, αλλά απαιτούσε τη λήψη μέτρων τα οποία θα απάλυναν τα αρνητικά επακόλουθα της οικονομικής ανάπτυξης για ορισμένες κοινωνικές ομάδες και θα εξασφάλιζαν την κοινωνική τάξη. Υποστήριξε τη διανομή γης σε πρόσφυγες και αγρότες. Ήταν κατά της θέσπισης γερουσίας.

Κόμμα των Ελευθεροφρόνων. Ο αρχηγός του Ιωάννης Μεταξάς ήταν εχθρός του κοινοβουλευτισμού, όμως για λόγους τακτικής αναγνώριζε το δημοκρατικό πολίτευμα και προέβαλλε συνθήματα υπέρ της συμφιλίωσης των παρατάξεων. Απέρριπτε τη Γερουσία, ως αντιλαϊκό θεσμό. Παρουσιαζόταν ως κόμμα των αγροτών και των μικροαστών.

Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδος.

Ήταν σε διαρκή αντιπαράθεση με το κράτος. Απέρριπτε τη βασιλεία καθώς και το δίλημμα βασιλεία-αβασίλευτη δημοκρατία. Ευαγγελιζόταν τη δικτατορία του προλεταριάτου. Στόχευε στους εργάτες, τους αγρότες και τους πρόσφυγες.

Οι ηγεσίες των κομμάτων παρουσίαζαν τώρα μεγάλη διάθεση για καταστρατήγηση του συντάγματος και ενίσχυση των μηχανισμών καταστολής, για τους εξής λόγους:

1. Επιδίωκαν να εξουδετερώσουν τον πολιτικό αντίπαλο, με κάθε μέσο.
2. Υποχρεώνονταν να έρθουν σε συνεννόηση με «ομάδες» αξιωματικών της επιλογής τους και να αποδεχτούν τα αιτήματά τους.
3. Πίστευαν ότι τα σύνθετα κοινωνικά και οικονομικά προβλή-

ματα θα τα έλυνε καλύτερα μία ισχυρή εκτελεστική εξουσία και

4. Αναζητούσαν μεθόδους αστυνόμευσης για να αποσοβήσουν κοινωνικές συγκρούσεις.

Γι' αυτούς τους λόγους οι κυβερνήσεις συνήθιζαν να κηρύσσουν τη χώρα σε κατάσταση πολιορκίας, προκειμένου να ελέγχουν την κατάσταση και να παραβιάζουν συνταγματικές διατάξεις. Επίσης, τα κυβερνητικά κόμματα είχαν την τάση να προσαρμόζουν τον εκλογικό νόμο στις ανάγκες τους, ώστε να βγαίνουν ενισχυμένα από τις εκλογές και να αποδυναμώνουν εκλογικά τους αντιπάλους. Άλλαζαν το μέγεθος εκλογικών περιφερειών και χρησιμοποιούσαν πλειοψηφικό ή αναλογικό εκλογικό σύστημα, κατά τις ανάγκες τους.

2. Τα κόμματα από το τέλος του Μικρασιατικού πολέμου μέχρι τη δικτατορία του Ι. Μεταξά

1η φάση: 1923-1928

Και κατά την περίοδο αυτή, βασικός προγραμματικός στόχος των Φιλελευθέρων ήταν, όπως και κατά το παρελθόν, ο εκσυγχρονισμός της χώρας, σύμφωνα με ευρωπαϊκά πρότυπα. Στηρίγματα των Φιλελευθέρων ήταν οι αστοί επιχειρηματίες, (οι οποίοι αναζητούσαν συνθήκες σταθερότητας, σύγχρονους και αποτελεσματικούς θεσμούς), οι πρόσφυγες και οι αγρότες στους οποίους είχε παραχωρηθεί γη.

Στην πολιτική πρακτική οι Φιλελεύθεροι ήταν αντιμέτωποι με δύο χρόνια προβλήματα: τη σχέση της πολιτικής εξουσίας με τους αξιω-

ματικούς, και το καθεστωτικό. Η δι-
αρκής αντιπαράθεση στο εσωτερι-
κό του κόμματος για τα ζητήματα
αυτά προκάλεσε αντιφατικές επιλο-
γές. Σχετικά με το καθεστωτικό, άλ-
λοι οπαδοί ήταν υπέρ της αβασί-
λευτης και άλλοι υπέρ της βασιλευ-
ομένης δημοκρατίας. Όσον αφορά
τη σχέση του κόμματος με τους α-
ξιωματικούς, από τη μια μεριά γινό-
ταν κατανοητό ότι η πολιτικοποίη-
σή τους δημιουργούσε κινδύνους
για το πολίτευμα, από την άλλη
όμως το φαινόμενο είχε αποκτήσει
τέτοια δυναμική, ώστε δεν μπο-
ρούσαν να το αρνηθούν, καθώς
υπήρχε κίνδυνος προσεταιρισμού
των αξιωματικών από την αντίπαλη
παράταξη.

Σημαντική πολιτική τομή της πε-
ριόδου είναι η ψήφιση νέου συ-
ντάγματος, διαδικασία που ξεκίνη-

σε το 1924 και ολοκληρώθηκε μόλις το 1927, με το οποίο εγκαθιδρύθηκε το πολίτευμα της αβασίλευτης δημοκρατίας²⁶.



**Λαϊκή συγκέντρωση της 24ης
Μαρτίου 1924 σε κεντρικό δρόμο
της Αθήνας για την ανακήρυξη της
αβασίλευτης δημοκρατίας**

**Στη θέση του βασιλιά τοποθετή-
θηκε Πρόεδρος της Δημοκρατίας,
που τον εξέλεγε η Βουλή και η**

Γερουσία, η οποία αποτελούσε νέο, δεύτερο νομοθετικό σώμα²⁷.

26. Η κήρυξη της αβασίλευτης Δημοκρατίας.

«Η Δ' Συντακτική των Ελλήνων Συνέλευσις, έχουσα προ οφθαλμών τα δεινά που επεσώρευσεν εις το έθνος η Δυναστεία των Γλυξβούργων και με την πεποίθησιν ότι μόνον το Δημοκρατικόν πολίτευμα, το ανταποκρινόμενον προς τον χαρακτήρα του Ελληνικού λαού, τας πολιτικάς του συνήθειας και την κοινοβουλευτικήν του ανατροφήν, δύναται να ασφαλίση τας ελευθερίας του και να βοηθήση να προαχθή ηθικώς, να αναλάβη οικονομικώς και να εξυγιάνη από πάσης απόψεως τον πολιτισμόν του.

Ψηφίζει:

1. Κηρύττει οριστικώς έκπτωτον την Δυναστείαν των Γλυξβούργων...

2. Αποφασίζει να συνταχθή η Ελλάς εις Δημοκρατίαν κοινοβουλευτικής μορφής, υπό τον όρον εγκρίσεως της αποφάσεως αυτής υπό του Λαού δια δημοψηφίσματος...».

Αθανάσιος Βερέμης, ΙΕΕ, ΙΕ' σ. 281.

27. Απόσπασμα από το σύνταγμα του 1927:

Άρθρον 2. Το Ελληνικόν Κράτος είναι Δημοκρατία. Άπασαι αι εξουσίαι πηγάζουν από το Έθνος, υπάρχουν υπέρ αυτού και ασκούνται καθ' όν τρόπον ορίζει το Σύνταγμα.

Άρθρον 3. Η νομοθετική εξουσία ασκείται υπό της Βουλής και της Γερουσίας.

Άρθρον 4. Η εκτελεστική εξουσία ασκείται υπό του προέδρου της Δημοκρατίας δια των υπευθύνων Υπουργών.

Άρθρον 5. Η δικαστική εξουσία ασκείται υπό δικαστηρίων ανεξαρτήτων, υποκειμένων μόνον εις τους νόμους....

Αλέξανδρος Σβώλος, Τα ελληνικά Συντάγματα 1822-1972, σ. 168.

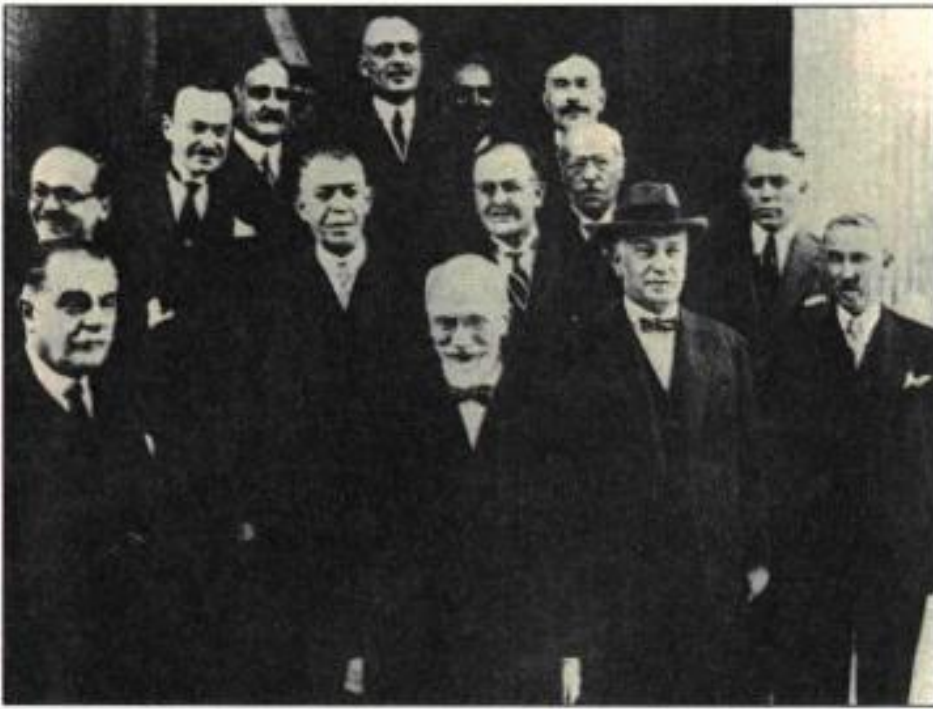
2η φάση: 1928-1933

Στις εκλογές του 1928 οι Φιλελεύθεροι κέρδισαν τις 178 από τις 250 έδρες. Με τη μεγάλη αυτή πλειοψηφία, οι Βενιζελικοί είχαν τη δυνατότητα να στερεώσουν την κοινοβουλευτική δημοκρατία και να γεφυρώσουν το χάσμα που υπήρχε

μεταξύ των αντίπαλων πολιτικών παρατάξεων. Στην αρχή, οι ηγεσίες και των δυο μεγάλων κομμάτων επέδειξαν καλή θέληση και προσπάθησαν να γεφυρώσουν το χάσμα. Οι Βενιζελικοί όμως δυσπιστούσαν για την καλή θέληση του κύριου αντιπάλου, του Λαϊκού κόμματος, και επιπλέον φοβούνταν ότι μόνο ο αρχηγός του Π. Τσαλδάρης ήταν διαλλακτικός, και ότι σε περίπτωση ανάδειξης αντιβενιζελικής κυβέρνησης θα κυριαρχούσαν τα ακραία στοιχεία. Επιπλέον, οι βενιζελικοί αξιωματικοί δεν ήθελαν το συμβιβασμό, επειδή φοβούνταν ότι μ' αυτόν τον τρόπο το Λαϊκό Κόμμα θα μπορούσε να αυξήσει την επιρροή του, να κερδίσει τις εκλογές και να επαναφέρει στην ενεργό υπηρεσία πολλούς αντιβενιζελικούς αξιωματικούς. Καθώς τα ακραία

στοιχεία των δύο παρατάξεων αλληλοϋποβλέπονταν, οι δυνατότητες να γεφυρωθεί το χάσμα περιορίζονταν.

Κατά την περίοδο 1928-1932 η Κυβέρνηση των Φιλελευθέρων έχει να επιδείξει σημαντικά επιτεύγματα σε ό,τι αφορά την οικονομική ανόρθωση της χώρας, την παιδεία και την εξωτερική πολιτική. Στις εκλογές του 1932, όμως, οι Φιλελεύθεροι υπέστησαν μεγάλες απώλειες και έχασαν την απόλυτη πλειοψηφία των εδρών της Βουλής. Σε νέες εκλογές το 1933 επικράτησε ο συνασπισμός του Λαϊκού Κόμματος.



Η Κυ-
βέρνηση
Βενιζέ-
λου του
1928
(Αθήνα,
Μουσεί-
ου Ιστο-

ρικής Μνήμης Ελευθερίου Βενιζέλου)

3η φάση: 1933-1935

Ο Πλαστήρας, με την ανοχή του Βενιζέλου, επιχείρησε στρατιωτικό κίνημα, θέλοντας να εμποδίσει το Λαϊκό Κόμμα να σχηματίσει κυβέρνηση. Ο Πλαστήρας συμμεριζόταν τις ανησυχίες των βενιζελικών αξιωματικών, οι οποίοι έβλεπαν να εκτίθεται σε κίνδυνο η επαγγελματική τους εξέλιξη, εάν σχημάτιζε κυ-

βέρνηση το Λαϊκό Κόμμα. Το κίνημα κατεστάλη, όμως στην πολιτική ζωή έκανε ξανά έντονη την παρουσία της η τακτική της βίας. Εκτός από τους στρατιωτικούς άρχισαν και πολιτικοί να δικαιολογούν ξανά τη χρήση βίας. Η κυβέρνηση Τσαλδάρη, που προέκυψε από τις εκλογές του 1933, επιχείρησε να ακολουθήσει έναν ήπιο δρόμο και ανακοίνωσε ότι δεν θα υιοθετούσε την τακτική των αυθαίρετων διώξεων των αντιπάλων, αλλά θα στηριζόταν μόνο στην ανεξάρτητη δικαιοσύνη. Τρεις μήνες, όμως, μετά το κίνημα του Πλαστήρα, έγινε απόπειρα δολοφονίας του Βενιζέλου. Το γεγονός αυτό όξυνε τα πνεύματα και ο φανατισμός και στα δύο στρατόπεδα έφτασε στο αποκορύφωμα με την αποστράτευση βενιζελικών αξιωματικών. Αυτό προκάλεσε α-

νασφάλεια στους βενιζελικούς, πολιτικούς και στρατιωτικούς. Οι αντιβενιζελικοί αξιωματικοί, όσο ενίσχυαν τις θέσεις τους, τόσο ασκούσαν πίεση στον Τσαλδάρη να διακόψει τις συνεννοήσεις με τους Φιλελευθέρους. Οι έντονες αντιθέσεις ανάμεσα στα δύο κόμματα οδήγησαν και τα δύο στο φόβο ότι το καθένα αποσκοπεί στην διάλυση του άλλου.

Αυτήν την περίοδο σχηματίσθηκαν συνωμοτικοί κύκλοι αξιωματικών διαφόρων αποχρώσεων, οι οποίοι λειτουργούσαν ως ομάδες πίεσης στα θεσμικά όργανα και περίμεναν να βρουν την ευκαιρία για επέμβαση. Ο Βενιζέλος προχώρησε τον Μάρτιο του 1935 σε αποτυχημένο στρατιωτικό κίνημα, αποσκοπώντας και πάλι στην κάθαρση του

στρατού και της αστυνομίας από τους βασιλικούς.

Φωτογραφία του 1935, στο κέντρο της οποίας απεικονίζεται ο Π.



Τσαλδάρης, ο οποίος σχημάτισε στις 10 Μαρτίου 1933 κοινοβουλευτική κυβέρνηση,

που παρέμεινε στην εξουσία έως τον Οκτώβριο του 1935. (Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο)

Ακριβώς αυτό το αποτυχημένο κίνημα έδωσε λαβή στην κυβέρνηση, υπό την πίεση αξιωματούχων της άλλης πλευράς, να σκληρύνει τη στάση της: διέλυσε το Κοινοβούλιο, παραβιάζοντας το σύνταγμα, και

προκήρυξε εκλογές για Εθνοσυνέλευση. Οι Φιλελεύθεροι απείχαν από τις εκλογές της 9ης Ιουνίου 1935. Στις 10 Οκτωβρίου 1935 ο Κονδύλης επιχείρησε στρατιωτικό κίνημα, με στόχο την παλινόρθωση της βασιλείας.



Διαδήλωση φανατικών αντιβενιζελικών στις 2 Μαρτίου του 1935, οι οποίοι κρατούσαν απαγχονισμένο ομοίωμα του Βενιζέλου -σημείο των ακραίων παθών της εποχής. (Αθήνα, Μουσείο Ιστορικής Μνήμης Ελευθερίου Βενιζέλου)

4η φάση: 1935-1936

Το δημοψήφισμα της 3ης Νοεμβρίου 1935 έδωσε τέλος στην αβασίλευτη δημοκρατία με ποσοστό 97,6%, προϊόν πρωτόγνωρης νοθείας και τρομοκρατίας. Μετά την άφιξη του βασιλιά, το καθεστώς του Κονδύλη αποσύρθηκε από την εξουσία. Ο Γεώργιος Β', έχοντας την υποστήριξη των βασιλικών αξιωματικών, ακολούθησε προσωπική πολιτική. Διέλυσε την Εθνοσυνέλευση και προκήρυξε εκλογές για τις 26 Ιανουαρίου 1936. Στη νέα Βουλή, οι Αντιβενιζελικοί είχαν μία έδρα περισσότερη από τους αντιπάλους τους και κανείς δεν μπορούσε να σχηματίσει κυβέρνηση²⁸.



Ο έκπτωτος Γεώργιος Β', με το δημοψήφισμα της 3ης Νοεμβρίου 1935, επανήλθε στο θρόνο.

28. Η αυτοκριτική των πολιτικών.

«Μέσα εις την ατμόσφαιραν η οποία περιβάλλει την ζωήν μας, εισπνέομεν όλοι, χωρίς να το καταλάβωμεν, μίαν γενναίαν δόσιν υποκρισίας. Κοιτούμεθα πάντες και εκτραγωδούμεν τον κίνδυνον τον απώτερον του κομμουνισμού, διά να καλύψωμεν τον κίνδυνον τον οποίον ημείς οι ίδιοι δημιουργούμεν, οι προστάται δήθεν και υπερασπισταί του αστικού καθε-

στώτος. Τα μίση μας, αι ασχημΐαι, η εμπάθεια η οποία έχει αποκορυφώσει τον διχασμόν του Έθνους και δημιουργήσει τον κίνδυνον, ένα κίνδυνον σύροντα το Έθνος εις την πλήρη καταστροφήν και την τελείαν αποσύνθεσίν του, αυτός είναι ο προσεχής, ο ορατός, ο απτός κίνδυνος. Και η καταφρόνησις προς πάσαν ηθικήν αξίαν και προς πάσαν ηθικήν έννοιαν έχει κλονίσει πλέον τα θεμέλια του κοινωνικού καθεστώτος, ώστε να μη υπολείπεται πλέον εις τους ενδεχομένους ανατροπείς του κοινωνικού καθεστώτος βαρύ το έργον.»

Αγόρευση του προέδρου της βουλής Θ. Σοφούλη, στη συνεδρίαση της 24-4-1936.

Ιωάννης Κολιόπουλος, ΙΕΕ, ΙΕ', σ. 377.

Στις 27 Απριλίου, επειδή τα μεγάλα κόμματα αδυνατούσαν να συνεννοηθούν για το σχηματισμό κυβέρνησης, καθώς το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν ήθελε να υποστηρίξει κυβέρνηση Φιλελευθέρων, έδωσαν ψήφο εμπιστοσύνης στον Ι. Μεταξά²⁹, ο οποίος είχε πάρει μόλις το 4% των ψήφων στις εκλογές. Ο δρόμος για την υλοποίηση των δικτατορικών σχεδίων του Μεταξά ήταν πλέον ανοιχτός. Έτσι, την 4η Αυγούστου 1936, με την προσυπογραφή των περισσότερων υπουργών και με την πρόφαση του κομμουνιστικού κινδύνου λόγω επικείμενης 24ωρης πανελλαδικής απεργίας, ο Μεταξάς, με τη σύμφωνη γνώμη του βασιλιά, ανέστειλε την ισχύ βασικών άρθρων του συντάγματος και διέλυσε τη Βουλή. Ο Μεταξάς ήταν σε όλη του τη σταδι-

οδρομία εχθρός του κοινοβουλευτισμού και υποστηρικτής αυταρχικών μεθόδων στην πολιτική. Όταν του δόθηκε η ευκαιρία, έκανε πράξη τις θεωρίες του. Η δικτατορία του Μεταξά έβαλε τέλος στη Δημοκρατία του Μεσοπολέμου και σε μία ολόκληρη εποχή της πολιτικής ιστορίας της Ελλάδας.

29. Η χρεοκοπία του κοινοβουλευτισμού.

«Χθες ακόμη εις μία μακράν και ολονύκτιον συνεδρίασιν ηναγκάσθημεν να κηρύξωμεν την χρεωκοπίαν του λεγομένου Κοινοβουλευτισμού. Είδομεν το θέαμα ενός κόμματος, το οποίον ο λαός επλούτισεν με 120 βουλευτάς και ενός άλλου με 80 και ενός άλλου με 40 να μη δύναται κανέν εξ αυτών αλλ' ούτε, δυστυχώς, όλα μαζί να δώσωμεν Κυβέρνησιν

εις τον τόπον. Και εκαλέσαμεν τον αξιότιμον Αρχηγόν των Ελευθεροφρόνων. Αρχηγόν κατά πάντα βεβαίως άξιον τιμής και δια το ένδοξον παρελθόν και δια το τίμιον παρόν και δια το εύελπι μέλλον, αλλά Αρχηγόν εξ συναδέλφων εις την Βουλήν ταύτην και κατεθέσαμεν εις τους πόδας αυτού, άλλοι την εμπιστοσύνην μας δια διαμαρτυριών, όπως προσφυέστατα παρετηρήθη, και άλλοι την ανοχήν μας μετά χειροκροτημάτων. Και 240 Ναι, τα οποία εξεφώνησαν εις την αίθουσαν ημών εις την ψήφον εμπιστοσύνης, ήσαν 240 υπογραφαί κάτωθι της τρομεράς διαπιστώσεως ότι εχρεωκοπήσαμεν ως Κοινοβουλευτισμός, εξεπέσαμεν ως Συνέλευσις, εχάσαμεν την συνείδησιν του προορισμού μας ως Εθνική Κυριαρχία. Και έτι πλέον κ. Βουλευταί. Εχάσαμεν ίσως και τον ψυχι-

κόν σύνδεσμον προς τον λαόν, τον οποίον ενετάλημεν να διακυβερνήσωμεν.»

Αγόρευση του βουλευτή του Λαϊκού Κόμματος Β. Στεφανόπουλου, στη συνεδρίαση της 29-4-1936 της Βουλής.

Ιωάννης Κολιόπουλος, ΙΕΕ, ΙΕ', σ. 378.



Ο δικτάτορας Ιωάννης Μεταξάς κατέλυσε το δημοκρατικό πολίτευμα και εισήγαγε τη χώρα σε μία περίοδο ανωμαλίας, από την οποία θα αργούσε να βγει,

καθώς ακολούθησαν η Κατοχή και ο εμφύλιος πόλεμος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Το καθεστώς του Μεταξά κυβέρνησε απολυταρχικά. Στην ουσία υπήρξε ένα αστυνομικό καθεστώς με φασιστικές τάσεις, δεν πρόφθασε όμως να αλώσει τον κρατικό μηχανισμό ολοκληρωτικά, όπως έγινε στην περίπτωση της Γερμανίας και της Ιταλίας. Αντιμετώπισε τους αντιπάλους του, ιδιαίτερα τους κομμουνιστές, τους οποίους προσπάθησε να εξοντώσει, με φυλακίσεις και εκτοπίσεις. Απαγόρευσε, μεταξύ άλλων, την ελευθερία του λόγου και την ελευθερία του συνέρχεσθαι και συνεταιρίζεσθαι.

Μετά την κατάκτηση της Ελλάδας από τις δυνάμεις του Άξονα, ο ελληνικός λαός οργάνωσε σθεναρή εθνική αντίσταση και υποβλήθηκε σε μεγάλες θυσίες. Τη λήξη του πο-

λέμου ακολούθησε ο καταστροφικότερος εμφύλιος πόλεμος που γνώρισε η χώρα, στον οποίο νικήτρια αναδείχθηκε η παράταξη των αστικών κομμάτων. Η πολιτική κατάσταση άργησε να εξομαλυνθεί. Η σκιά του εμφυλίου πολέμου βάραινε την πολιτική ζωή της χώρας μέχρι τη δικτατορία των συνταγματαρχών το 1967, η οποία έθεσε τέρμα στην ασθμαίνουσα νεαρή μεταπολεμική δημοκρατία.

Η κατάσταση άλλαξε ριζικά μετά την πτώση της δικτατορίας το 1974. Με πολύ γρήγορους ρυθμούς εδραιώθηκε αβασίλευτο δημοκρατικό πολίτευμα, οι διχασμοί του παρελθόντος ξεπεράστηκαν, και η χώρα εισήλθε σε μία διαδικασία εκσυγχρονισμού και ανανέωσης.

**ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
(1821-1930)**



**Λουκάς Δούκας: Πρόσφυγες
Πινακοθήκη του Δήμου Αθηναίων**

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΤΑ ΤΟ 19ο ΑΙΩΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στη διάρκεια της Επανάστασης τον 1821 σημειώθηκαν μετακινήσεις ελληνικών πληθυσμών από διάφορα μέρη της Οθωμανικής αυτοκρατορίας προς την επαναστατημένη Ελλάδα. Οι ομαδικές αυτές μεταναστεύσεις μπορεί να θεωρηθούν αφητηρία του προσφυγικού ζητήματος. Η Μικρά Ασία, ο ελλαδικός ηπειρωτικός χώρος και τα νησιά τον Αιγαίο αποτέλεσαν τους χώρους προέλευσης των μεταναστευτικών ρευμάτων. Τη μικρασιατική μετανάστευση προκάλεσε το κλίμα ανασφάλειας και φόβου που επικράτησε εκεί μετά τις τρομοκρατικές ενέργειες των Τούρκων, που είχαν σκοπό να προλάβουν εξεγέρσεις

των Ελλήνων κατοίκων, όσο καιρό διαρκούσε η Επανάσταση στην κυρίως Ελλάδα. Δεν εντάσσονταν όμως οι ενέργειες αυτές σ' ένα γενικότερο σχέδιο εκρίζωσης του ελληνικού στοιχείου, όπως συνέβη κατά την περίοδο 1914-1922. Το προσφυγικό ρεύμα από την ηπειρωτική χώρα και το Αιγαίο ήταν συνέπεια της αποτυχίας του απελευθερωτικού κινήματος στις περιοχές αυτές.

Για τις προσφυγικές αυτές μετακινήσεις οι ιστορικές πηγές είναι πολύ περιορισμένες, γιατί οι ιστοριογράφοι και οι περιηγητές της εποχής ασχολήθηκαν κυρίως με τα πολιτικά και στρατιωτικά γεγονότα του Αγώνα. Η σημασία τους όμως ήταν πολύπλευρη για την ιστορία του τόπου: διαμόρφωσαν το δημογραφικό χάρτη της ανεξάρτητης Ελλάδας και συνετέλεσαν στη γνω-

**ριμία και την πνευματική αλληλεπί-
δραση των Ελλήνων μεταξύ τους.
Έτσι, η διαδικασία συγκέντρωσης
και συγχώνευσης των ελληνικών
πληθυσμών, σε αντίθεση με το γε-
ωγραφικό κατακερματισμό τους
στα χρόνια της τουρκοκρατίας,
βοήθησε στη συγκρότηση του νέου
ελληνικού κράτους.**

Α. ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (1821-1827)

1. Πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία, την Κωνσταντινούπολη και την Κύπρο

Μετά την εξέγερση των ναυτικών νησιών και της Σάμου, οι Τούρκοι φοβήθηκαν ότι το πυκνό ελληνικό στοιχείο των δυτικών μικρασιατικών παραλίων δεν θα παρέμενε αδρανές. Ο αναβρασμός που επικρατούσε στις ελληνικές πόλεις της Μικράς Ασίας, οι παράτολμες επιδρομές Σαμίων και Ψαριανών στις μικρασιατικές ακτές και η εμφάνιση ελληνικών πλοίων κοντά στις Κυδωνιές (Αϊβαλί) και τη Σμύρνη εξώθησαν τους Τούρκους σε μέτρα τρομοκράτησης των ελληνικών

πληθυσμών. Οι βιαιοπραγίες των Τούρκων στην Κωνσταντινούπολη λειτούργησαν ως σήμα κινδύνου για αρκετούς εύπορους Έλληνες των Κυδωνιών, οι οποίοι προτίμησαν για ασφάλεια να διαπεραιωθούν εσπευσμένα στην απέναντι Λέσβο. Ακολούθησε η καταστροφή της πόλης των Κυδωνιών από τουρκικά στρατεύματα στις αρχές Ιουνίου του 1821, που οδήγησε τους έντρομους κατοίκους της σε άτακτη φυγή στα Ψαρά, ενώ πλήθος φυγάδων από τα λεηλατημένα χωριά γύρω από τις Κυδωνιές κατέφυγε στη Λέσβο.

Νοτιότερα, στη Σμύρνη, όταν οι κάτοικοι πληροφορήθηκαν την τραγική τύχη των Κυδωνιών, επιβίβαστηκαν σε εμπορικά πλοία και διασκορπίστηκαν σε διάφορα νη-

σιά του Αιγαίου πελάγους και την Πελοπόννησο.

Στα Ψαρά και τη Σάμο κατέφυγαν και οι διωκόμενοι από το εσωτερικό της Μικράς Ασίας, επιχειρώντας να γλιτώσουν από τις διώξεις και τις επιθέσεις των ατάκτων*.

Στο προσφυγικό ρεύμα της ίδιας περιόδου μπορούν να συμπεριληφθούν και οι πρόσφυγες από την Κωνσταντινούπολη και την Κύπρο. Οι πρώτοι, κυρίως Φαναριώτες, ήδη πριν από τις ταραχές στην Πόλη, άρχισαν να συρρέουν στην επαναστατημένη Ελλάδα, όπου πολύ γρήγορα διακρίθηκαν στην πολιτική οργάνωση του επαναστατημένου έθνους. Πολλοί Κύπριοι, για να αποφύγουν τις διώξεις των Τούρκων, κατέφυγαν στα Προξενεία των Μεγάλων Δυνάμεων και κατό-

πιν μεταφέρθηκαν με ξένα πλοία σε λιμάνια της Ιταλίας και της Γαλλίας.

Στην Γ' Εθνοσυνέλευση (1826-1827) διάφορες ομάδες προσφύγων που είχαν καταφύγει στην ελεύθερη Ελλάδα επιχείρησαν να θέσουν το αίτημα της αποκατάστασής τους και ειδικά της μόνιμης εγκατάστασής τους. Γι' αυτό επιδίωξαν την εκπροσώπησή τους στη Συνέλευση. Από τους Μικρασιάτες, μόνο οι Σμυρναίοι ενεργοποιήθηκαν προς αυτήν την κατεύθυνση. Ζητούσαν από τη Συνέλευση: α) να εκπροσωπούνται σ' αυτήν και β) να προσδιοριστεί τόπος για τη δημιουργία συνοικισμού των διασκορπισμένων ελεύθερων Σμυρναίων. Μόνο το αίτημα του τόπου έγινε καταρχήν δεκτό. Αποφασίστηκε να δοθεί χώρος στην περιοχή του Ισθμού για να δημιουργηθεί πόλη με

την επωνυμία «Νέα Σμύρνη». Η Συνέλευση παρέπεμψε το θέμα στη Βουλή, η οποία όμως δεν το προώθησε.

Οι Μικρασιάτες πρόσφυγες των χρόνων της Επανάστασης αντιμετώπισαν προβλήματα επιβίωσης, ιδιαίτερα οι Κυδωνιείς¹. Η ανάγκη εξασφάλισης των βασικών όρων ζωής, αλλά και η γεωγραφική διασπορά τους, φαίνεται ότι δεν τους άφηναν περιθώρια για να διεκδικήσουν αντιπροσώπευση στα πολιτικά και διοικητικά όργανα της επαναστατημένης Ελλάδας. Η προσφορά, πάντως, του μικρασιατικού στοιχείου στην πνευματική ζωή και στο λαϊκό πολιτισμό του νεότερου ελληνισμού υπήρξε σημαντική.

1.Επιστολή των προσφύγων από τις Κυδωνιές και τα Μοσχονήσια προς το Βουλευτικό

«Οι εν Αιγίνη πρόσφυγες Κυδωνιείς προς το Βουλευτικόν

Προστρέχομεν λοιπόν υπό την σκέπην της φιλευσπλάχνου μητρός μας και θερμοίς δακρύοις παρακαλούμεν ελέω όμματι να επιβλέψη εις τας απείρους δυστυχίας μας• ηξεύρει καλώς ότι είμεθα άνθρωποι χωρίς πατρίδα, χωρίς υποστατικά, χωρίς οσπήτιον, χωρίς ένδυμα, αν με το μικρότατον και ψευδές εμπόριόν μας, ή με τα μικρά μας πλοία κερδίσωμεν μικρόν τι κέρδος, πού τάχα πρώτον να το δώσωμεν; εις τροφήν των παιίδων και γυναικών; εις ενδύματα; εις ενοίκιον; ή εις άλλα καθημερινά αναγκαία; λάβετε λοιπόν, λάβετε την ενδεχομένην δι'

ημάς υπεράσπισιν, ελευθερώσατε
μας από τας των Αιγινήτων πολλάς
καταχρήσεις, επιτάξατε αυτούς να
απέχωσι του λοιπού από ημάς και
να μη μας ζητούσιν ό,τι θέλει το κέ-
φι των...

1825 Σεπτεμβρίου 29, εν Αιγίνη.

Οι εν Αιγίνη παροικούντες Κυ-
δωνιείς και Μοσχονησιώται οι ευ-
πειθέστατοι πατριώται».

2. Πρόσφυγες από τον ελλαδικό χώρο

Το προσφυγικό ρεύμα από τις
βόρειες ελληνικές επαρχίες, Θεσ-
σαλία, Μακεδονία και Ήπειρο, ξεκί-
νησε σχεδόν ταυτόχρονα με το με-
ταναστευτικό ρεύμα από τη Μικρά
Ασία. Συνεχίστηκε όμως και κατά το
δεύτερο έτος της Επανάστασης,
προς δύο κυρίως κατευθύνσεις: α)

από τη Θεσσαλία και τη Μακεδονία προς τις Βόρειες Σποράδες και β) από την Ήπειρο και τα Αγραφα προς τη Δυτική Στερεά και ειδικότερα το Μεσολόγγι.

Στις Βόρειες Σποράδες (Σκιάθο, Σκόπελο, Σκύρο) και το Τρίκερι της Μαγνησίας κατέφυγαν αρχικά κάτοικοι της Θεσσαλομαγνησίας και της Κεντρικής Μακεδονίας, μετά την προέλαση των τουρκικών στρατευμάτων και την αποτυχία του επαναστατικού κινήματος στη Μαγνησία και τη Χαλκιδική (άνοιξη 1821). Το επόμενο έτος, μετά την καταστολή του κινήματος στον Όλυμπο, κατέφυγαν στις Σποράδες πολλοί αγωνιστές και οπλαρχηγοί από τη Μακεδονία και τον Όλυμπο. Μικρός αριθμός κατευθύνθηκε στη συνέχεια στις Κυκλάδες και κάποιοι μεμονωμένοι στη Στερεά Ελλάδα.

Ο προσφυγικός συνωστισμός στις Σποράδες επέφερε φτώχεια, σύγχυση και αναρχία. Οι τοπικές αρχές βρέθηκαν αδύναμες, όχι μόνο να περιθάψουν τους άπορους και πεινασμένους νεοφερμένους, αλλά και να διατηρήσουν την τάξη, καθώς ένα μέρος από αυτούς στράφηκε στη ληστεία και την πειρατεία. Κρούσματα βίας προκαλούσαν ειδικά οι πρόσφυγες από τον Όλυμπο, οι οποίοι απέβησαν στην πράξη κυρίαρχοι των νησιών και τρόμος των εγχωρίων².

2. Αναφορά της Κοινότητας της Αίγινας προς την Κυβέρνηση

«Προς το Σεβαστόν Εκτελεστικόν Σώμα.

Απερίγραπτα είναι τα δεινά, όσα αναξίως πάσχομεν από το πλήθος

των ελθόντων Ολυμπίων δια να κατοικήσουν εις την νήσον μας Αίγιναν• πέντε ήδη ολοκλήρους χρόνους εξ αρχής συνέρρευσαν πάραυτα πανταχόθεν, και εις τοσαύτην πλησμονήν, ώστε αφού επεσωρεύθησαν τόσες χιλιάδες ψυχών εις ολίγας οικίας, επειδή δεν ημπορεί τις να μετρήσει περισσοτέρας των εκατόν είκοσι επί της νήσου μας, οι εναπολειφθέντες επήξαμεν καλύβας, κατ' αυτόν τον απίστευτον τρόπον εξοικονομούντες ομού με ημάς και το άλλο πλήθος Κυδωνιέων, Χίων, Πελοποννησίων, Ανατολικοελλαδίων και εσχάτως Ψαριανών• ηξεύροντες τας δυστυχίας των συναδελφών μας πρόθυμα ανοίξαμεν εις αυτούς τας θύρας των οσπητιών μας, καθώς με την αυτήν φιλαδελφίαν ηθέλαμεν περιθάψει και τας φαμίλιας των ελθόντων Ο-

**λυμπίων, εάν ήτον οκτώ έως δέκα...
Πώς λοιπόν και πού να εξοικονομηθή τοσούτον πλήθος;**

**Εν Αιγίνη τη 3η Δεκεμβρίου 1825.
Το Κοινόν της νήσου Αιγίνης.»**

Μεγάλα κύματα προσφύγων από την Ήπειρο κατευθύνθηκαν στη Δυτική Στερεά, για να αποφύγουν τα τουρκικά αντίποινα, μετά την καταστολή του κινήματος, το καλοκαίρι του 1821. Πλήθη συνέρρευσαν στο Μεσολόγγι. Τελευταίοι κατέφθασαν οι Σουλιώτες στις αρχές του 1823, μέσω των Ιόνιων νησιών, μετά τη λύση της πολιορκίας του Σουλίου.

Οι Σουλιώτες πρόσφυγες έφθασαν σε μια περίοδο κατά την οποία το Μεσολόγγι, μετά την εκδίωξη των Τούρκων από τη Δυτική Στερεά, είχε πλέον επιβαρυνθεί υπερβολικά. Οι εγχώριοι δυσφορούσαν

έντονα γι' αυτήν τη συνεχή εισροή προσφυγικών πληθυσμών. Για να ανακουφιστεί η πόλη, το Βουλευτικό παραχώρησε στους Σουλιώτες το Ζαπάντι, βορειοδυτικά του Αγρινίου. Οργανωμένες όμως αντιδράσεις των ντόπιων ματαίωσαν τη σχεδιαζόμενη παραχώρηση γης για εγκατάσταση προσφύγων. Παρά την αποτυχία, η απόφαση αυτή αποτελεί την πρώτη ιδέα για αποκατάσταση προσφύγων στα χρόνια του Αγώνα και έφερε στο προσκήνιο το ζήτημα αξιοποίησης των «εθνικών γαιών», που επρόκειτο να απασχολήσει αργότερα το νεοελληνικό κράτος.

Από τους Ηπειρώτες πρόσφυγες, πρώτοι οι Σουλιώτες πέτυχαν να εκπροσωπηθούν στην Γ' Εθνοσυνέλευση, όπου έθεσαν ως βασικό

θέμα την παραχώρηση τόπου για μόνιμη εγκατάσταση.

3. Πρόσφυγες από τα νησιά του Αιγαίου και την Κρήτη

α. Οι Κρήτες και οι Κάσιοι πρόσφυγες

Από τον πρώτο κιόλας χρόνο της Επανάστασης, οπλοφόροι Κρήτες κατέφυγαν, αρχικά σε μικρό αριθμό, στις Κυκλάδες. Μετά την καταστροφή της Κάσου από τον αιγυπτιακό στόλο το 1824, οι Κάσιοι αλλά και οι Κρήτες που είχαν καταφύγει εκεί, κατευθύνθηκαν σε άλλα νησιά του Αιγαίου. Η άφιξη των Κρητών προκάλεσε αναταραχή στο κεντρικό Αιγαίο. Ως τα μέσα της δεκαετίας, οι ένοπλοι Κρήτες πρόσφυγες είχαν αποβεί κυρίαρχοι σε

βάρος των εγχωρίων. Άλλη ομάδα Κρητών προσφύγων του 1823-1824 κατέφυγε στην Πελοπόννησο. Στην Αργολίδα η κυβέρνηση μερίμνησε για τη διατροφή και περίθαλψή τους.

β. Οι Χίοι πρόσφυγες

Μετά την καταστροφή της Χίου και τη μαζική μεταφορά των κατοίκων της στα Ψαρά, ανέκυψε πρόβλημα από το πλήθος των προσφύγων που κατέκλυσε το νησί. Οι Ψαριανοί έδειξαν και πάλι φροντίδα, παραχωρώντας στους Χίους πρόχειρα καταλύματα. Το αδιαχώρητο που δημιουργήθηκε αντιμετωπίστηκε, όπως και παλαιότερα, με τη μεταφορά μεγάλου αριθμού Χίων στις Κυκλάδες και την Πελοπόννησο. Γενικά, η διάθεση των

Κυκλαδιτών απέναντι τους ήταν φιλική και οι Χίοι προσαρμόστηκαν εύκολα.

Όσοι μεταφέρθηκαν στην Πελοπόννησο, βρέθηκαν στην πυρπολημένη Κόρινθο πεινασμένοι και χωρίς καμία περίθαλψη. Μερικοί αποβιβάστηκαν στον Πειραιά και από εκεί πήγαν στην Αθήνα. Η κυβέρνηση έδειξε φροντίδα για όλους αυτούς: παραχώρησε χώρους στέγασης και καταλύματα και ανέλαβε τη δαπάνη της συντήρησης των απόρων, των χηρών και των ορφανών. Στη συνέχεια διαμοίρασε τους πρόσφυγες σε γύρω χωριά και κωμοπόλεις και ζήτησε από τους προκρίτους να τους φροντίζουν. Τα μέτρα περίθαλψης όμως ατόνησαν μέσα σ' ένα μήνα, γιατί έπρεπε η κυβέρνηση να εξοικονομήσει πόρους για την προετοιμασία της ά-

μυνας, ενόψει της επικείμενης εκστρατείας του Δράμαλη.

Η νοσταλγία για την ιδιαίτερη πατρίδα τους και οι κακουχίες στην προσφυγιά τόνωσαν την επιθυμία των Χίων να επιστρέψουν στο νησί τους, έστω κι αν αυτό βρισκόταν υπό τουρκική κατοχή. Από τον Οκτώβριο του 1822, αρκετοί άρχισαν να επιστρέφουν. Όσοι παρέμειναν, αντίθετα με άλλους πρόσφυγες, εργάστηκαν σε όλη τη διάρκεια της Επανάστασης, όχι για αποκατάσταση στους τόπους που είχαν προσφύγει, αλλά για ανακατάληψη του νησιού τους. Η αποτυχημένη επιχείρηση του Φαβιέρου (1827-1828), που προετοιμάστηκε από Χίους πρόσφυγες για το σκοπό αυτό, έθεσε άδοξο τέλος σε αυτές τις προσπάθειες και γέννησε νέο κύμα

Χίων προσφύγων προς τη Σάμο και τις Κυκλάδες.

γ. Οι Ψαριανοί πρόσφυγες

Τον Ιούνιο του 1824 σήμανε η ώρα της προσφυγιάς και για τους Ψαριανούς. Περίπου 3.600 εγκατέλειψαν το κατεστραμμένο νησί, με προορισμό άλλα νησιά του Αιγαίου. Λίγοι κατέφυγαν στο Ναύπλιο.

Στις Κυκλάδες, όπου κυρίως κατευθύνθηκαν, δεν αντιμετωπίστηκαν παντού με τον ίδιο τρόπο. Ευπρόσδεκτοι ήταν στην Τήνο, η κοινότητα της οποίας μερίμνησε άμεσα για τη συντήρησή τους. Από εκεί οι περισσότεροι μετοίκησαν στη γειτονική Σύρο ή επέστρεψαν αργότερα στις εστίες τους. Στην Πάρο και την Άνδρο αντιμετώπισαν προβλήματα με τους ντόπιους. Αντίθε-

τα, οι Σπετσιώτες τούς συμπεριφέρθηκαν ευσπλαχνικά, ξεχνώντας τους παλιούς ανταγωνισμούς των δύο ναυτικών νησιών. Όταν όμως οι Ψαριανοί έδειξαν διάθεση να εγκατασταθούν μόνιμα στις Σπέτσες, οι Σπετσιώτες αντέδρασαν. Έτσι οι Ψαριανοί αναγκάστηκαν να μετοικήσουν και, με κυβερνητική άδεια, να εγκατασταθούν στη Μονεμβασιά.

Η κυβέρνηση φρόντισε για τη στέγασή τους, όρισε να εισπράττονται ένα μέρος από τους φόρους της περιοχής και κατάρτισε κατάλογο των αιχμαλώτων Ψαριανών για την εξαγορά τους. Παρ' όλα αυτά, οι Ψαριανοί της Μονεμβασιάς θεώρησαν ότι δεν αντιμετωπίστηκε ικανοποιητικά η κατάστασή τους, που επιδεινώθηκε δραματικά με το ξέσπασμα θανατηφόρου επιδημίας. Οι περισσότεροι Ψαριανοί έφυγαν

αργότερα από τη Μονεμβασιά και διασκορπίστηκαν πάλι στις Κυκλάδες. Στην Αίγινα, περισσότερο απ' οπουδήποτε αλλού, βρήκαν το χώρο της μόνιμης εγκατάστασης που επιδίωκαν. Ανέπτυξαν μεγάλη δραστηριότητα στα κοινά θέματα του νησιού, αλλά και στις υποθέσεις του έθνους γενικότερα. Ίδρυσαν σχολείο, διέδωσαν τα έθιμά τους και μέχρι τα μέσα του αιώνα διατήρησαν το κοινοτικό τους σύστημα.

Στην Γ' Εθνοσυνέλευση οι Ψαριανοί ζήτησαν με καθυστέρηση να καθοριστεί τόπος προσφυγικού συνοικισμού τους. Έχοντας εξασφαλίσει στην πράξη χώρο εγκατάστασης στην Αίγινα δεν πιέζονταν, όπως άλλοι.

δ. Ο προσφυγικός συνοικισμός της Ερμούπολης Σύρου



**Η ανατίναξη της Μονής Αρκαδίου
(Αθήνα, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη)**

Αξίζει να δούμε αναλυτικότερα τη δημιουργία της Ερμούπολης στη Σύρο. Αποτελεί αντιπροσωπευτικό δείγμα ίδρυσης και εξέλιξης ενός αυτοτελούς και ακμαίου προσφυγικού συνοικισμού κατά τη διάρκεια της Επανάστασης, ο οποίος βασίστηκε στην πρωτοβουλία των οι-

κιστών του, χωρίς κυβερνητική αρωγή. Η περιοχή, που το 1825 πήρε το όνομα Ερμούπολη από τους πρόσφυγες οικιστές της, άρχισε να συγκεντρώνει από το 1821 έως το 1824 Έλληνες πρόσφυγες απ' όλα τα μέρη της Ελλάδας: Μικρασιάτες, Ψαριανούς, Κρήτες και κυρίως Χίους. Η συμφόρηση που είχε επέλθει στα γειτονικά νησιά, η θέση του λιμανιού και η ουδέτερη στάση που τηρούσε το νησί στα πρώτα χρόνια της Επανάστασης προκάλεσαν την αθρόα προσέλευση. Οι ντόπιοι Συριανοί κατοικούσαν στην Άνω Σύρο, μακριά από την παραλία, στην οποία συγκεντρώθηκαν οι νεοφερμένοι. Σύντομα η αυξημένη προσέλευση προσφύγων προκάλεσε την επιφυλακτικότητα και, στη συνέχεια, τις αντιδράσεις των ντόπιων, κυρίως

λόγω κτηματικών διαφορών. Τη διάσταση υποδαύλιζε επιπλέον η διαφορά δόγματος μεταξύ των καθολικών ντόπιων και των ορθόδοξων προσφύγων.

4. Η στάση της πολιτικής ηγεσίας απέναντι στο προσφυγικό ζήτημα

Γενικά, το προσφυγικό ζήτημα στη διάρκεια της Επανάστασης δεν αντιμετωπίστηκε μεθοδικά εκ μέρους της πολιτικής ηγεσίας των Ελλήνων. Όπου έγιναν προσπάθειες για την περίθαλψη και την ενσωμάτωση των προσφύγων, αυτές στηρίχθηκαν στον αυθορμητισμό και τη συμπαράσταση των κατά τόπους ελληνικών κοινοτήτων ή σε εντελώς προσωρινά μέτρα των κυβερνήσεων. Αιτήματα προσφύγων τέθηκαν, αλλά όχι προσφυγικό

ζήτημα συνολικά. Μόνο στην Γ' Εθνική Συνέλευση το προσφυγικό προβλήθηκε εντονότερα από τις διάφορες προσφυγικές ομάδες, που ζήτησαν την εκπροσώπησή τους στη Συνέλευση, για να προωθήσουν το αίτημα παροχής χώρου για μόνιμη εγκατάσταση στην ελεύθερη Ελλάδα. Το ψήφισμα της 5ης Μαΐου 1827, με το οποίο καλούνταν όλοι οι ορθόδοξοι «όσων αι πόλεις κατεστράφησαν, να προσέλθουν εις την Βουλήν να ζητήσουν τόπον και να εγείρουν νέας πόλεις», έδειχνε την τάση να επικρατήσει μία ευρύτερη αντίληψη για το προσφυγικό. Ωστόσο, οι επαναστατικές κυβερνήσεις δεν προχώρησαν στην υλοποίηση των αποφάσεών τους και δεν οργάνωσαν συνοικισμούς προσφύγων. Οι δυσμενέστατες συνθήκες κατά την Επανάσταση

αλλά και οι κατά τόπους αντιδράσεις εμπόδισαν την εφαρμογή μέτρων για την επίλυση του προβλήματος.

Β. ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ (1828-1831)

1. Η μέριμνα για τους πρόσφυγες

Η αδυναμία των επαναστατικών κυβερνήσεων να ασχοληθούν συστηματικά με το προσφυγικό ζήτημα κληροδότησε ένα ακόμη ακανθώδες πρόβλημα στον Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια. Σε μια ρημαγμένη Ελλάδα, στην οποία επικρατούσε φτώχεια και αναρχία και τα σύνορά της ήταν ακόμη αντικείμενο διεθνούς καθορισμού, ο Καποδίστριας βρέθηκε μέσα σ' ένα πλήθος προβλημάτων. Για τον Καποδίστρια προείχε η συγκρότηση στοιχειώδους κρατικής οργάνωσης, η αποκατάσταση κλίματος ασφάλειας στη χώρα και η εξεύρεση οι-

κοινωνικών πόρων. Το ζήτημα των προσφύγων δεν αντιμετωπίστηκε ως αυτοτελές, αλλά εντάχθηκε στο πλαίσιο ενός ευρύτερου σχεδιασμού.

Έπρεπε κατ' αρχήν να υπάρξει πρόνοια για άμεση περίθαλψη του μεγάλου αριθμού των απόρων και των θυμάτων του πολέμου συνολικά, εγχωρίων και προσφύγων, που αντιμετώπιζαν άμεσο πρόβλημα επιβίωσης. Με την άφιξή του στην Αίγινα ο Καποδίστριας έδωσε εντολές να καταρτιστούν κατάλογοι προσφύγων και να καλυφθούν προσωρινά οι επείγουσες ανάγκες τους. Με την ίδρυση του Ορφανοτροφείου της Αίγινας εξασφαλίστηκε τροφή σε 2.000 πρόσφυγες που είχαν συγκεντρωθεί στο νησί. Σημαντικό βήμα για την αποκατάσταση των φτωχών προσφύγων και

παράλληλα την αποσυμφόρηση των πόλεων ήταν η προσπάθεια της ίδρυσης γεωργικών συνοικισμών. Πρόθεση του Κυβερνήτη ήταν να αποκατασταθούν οι άπορες μάζες και ταυτόχρονα να ενισχυθεί η παραγωγική τάξη των μικροκαλλιεργητών. Αυτό σήμαινε την αποκατάσταση ακτημόνων και κατά συνέπεια αφορούσε το επίμαχο ζήτημα της αξιοποίησης των «εθνικών κτημάτων», του μόνου ουσιαστικά κεφαλαίου που διέθετε η κυβέρνηση και που εποφθαλμιούσαν πολλοί.

Ο πρώτος γεωργικός συνοικισμός ιδρύθηκε στα περίχωρα της πόλης του Ναυπλίου, που είχε συγκεντρώσει πλεονάζοντα προσφυγικό πληθυσμό, και πήρε την επωνυμία «Πρόνοια», για να δηλωθεί η πολιτική μέριμνας του Κυβερνήτη.

Το σχέδιο, που εφαρμόστηκε με επιτυχία, προέβλεπε και προσωρινή παραχώρηση δημόσιας γης στους πρόσφυγες, για καλλιέργεια. Κατά το πρότυπο της «Πρόνοιας» επιχειρήθηκε η ίδρυση και άλλων γεωργικών συνοικισμών με τα ίδια κίνητρα (Απάθεια Πόρου και Άνω Εξαμίλι Κορίνθου), χωρίς όμως επιτυχία.

Η πολιτική των προσφυγικών αποκαταστάσεων συνδέθηκε και με το στόχο του Καποδίστρια για αντιμετώπιση της αναρχίας και εμπέδωση αισθήματος ασφάλειας στη χώρα. Η εγκατάσταση θα αποθάρρυνε τα ταραχοποιό στοιχεία από τον πειρασμό της παρανομίας, η οποία ήταν σε έξαρση σε στεριά και θάλασσα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι πρόσφυγες από την περιοχή του Ολύμπου, οι

οποίοι τελικά εγκαταστάθηκαν ειρηνικά στην Ελευσίνα. Ακόμη και η διοργάνωση στρατού αντανάκλωσε σ' ένα βαθμό την πολιτική αυτή, αφού έδινε τη δυνατότητα να ενταχθούν σ' αυτόν οι οπλοφόροι Σουλιώτες και Μακεδόνες πρόσφυγες και να πάψουν να επιδίδονται στη ληστεία.

2. Το ζήτημα των προσφύγων και η Δ' Εθνική Συνέλευση

Η Δ' Εθνική Συνέλευση, που συνήλθε στο Άργος το 1829, αποφάσισε την απογραφή των ιδιωτικών και «εθνικών γαιών» (κτηματολόγιο) και καθόρισε τους όρους διανομής 200.000 στρεμμάτων εθνικής γης με προσωρινούς τίτλους. Αργότερα ο Κυβερνήτης καθόρισε τις προϋποθέσεις για ίδρυση πόλεων

ή προαστίων. Το αίτημα της διανομής εθνικής γης σε ακτήμονες είχε απασχολήσει νομοθετικά τις κυβερνήσεις της Επανάστασης. Μόνο όμως με τον Καποδίστρια έγιναν σοβαρές προσπάθειες για την ικανοποίηση αυτού του αιτήματος που αφορούσε μεγάλο μέρος του πληθυσμού και που είχε αντιμετωπιστεί θετικά από τις προηγούμενες Εθνικές Συνελεύσεις. Οι αντιδράσεις, βέβαια, δεν έλειψαν. Είναι χαρακτηριστικό ότι στο σχέδιο του νόμου για την εκλογή πληρεξουσίων στη Συνέλευση, το οποίο υποβλήθηκε από το «Πανελλήνιον» στον Κυβερνήτη, δεν αναγνωριζόταν το δικαίωμα ψήφου στους «ετερόχθονες» και τους ακτήμονες. Ο Καποδίστριας απέρριψε τη σχετική διάταξη και αναγνώρισε το δικαίωμα ψήφου στις κατηγορίες αυτές.

Στην Δ' Εθνική Συνέλευση δόθηκε η ευκαιρία στις διάφορες προσφυγικές ομάδες να θέσουν το ζήτημα της αποκατάστασής τους, ιδίως σε εκείνες που η ιδιαίτερη πατρίδα τους δεν συμπεριλήφθηκε στα όρια του ελληνικού κράτους. Τα αιτήματα αφορούσαν το ζήτημα της μόνιμης εγκατάστασης και το νέο σοβαρό θέμα των πολεμικών αποζημιώσεων. Άλλοι, συνεχίζοντας ακόμη να προσβλέπουν στην παλιννόστησή τους, ζητούσαν διπλωματική δράση για την ενσωμάτωση των περιοχών τους στο νέο ελληνικό κράτος. Από την πλευρά της η Εθνοσυνέλευση εισηγήθηκε στην κυβέρνηση την ικανοποίηση των διαφόρων αιτημάτων που εκφράστηκαν στις αναφορές των προσφύγων. Αλλά η τελευταία παρέμεινε δέσμια των μεγάλων αναγκών

και οικονομικών προβλημάτων που αντιμετώπιζε η χώρα.

Για τους Χίους πρόσφυγες προείχε το ζήτημα των αποζημιώσεων, και συγκεκριμένα της ρύθμισης των χρεών που άφησε η αποτυχημένη εκστρατεία ανακατάληψης της Χίου (1827-1828). Επίσημα οι Χίοι πρόσφυγες δεν έθεσαν θέμα μετεγκατάστασης σε άλλο τόπο στην ελεύθερη Ελλάδα. Ζήτησαν, αντίθετα, να υπάρξει διεθνής πρωτοβουλία της κυβέρνησης, ώστε να συμπεριληφθεί η Χίος στο νέο ελληνικό κράτος, αίτημα που δεν βρήκε ανταπόκριση.

Το δρόμο της επιστροφής στην ιδιαίτερη πατρίδα τους πήραν απογοητευμένοι οι περισσότεροι Κυδωνιείς πρόσφυγες, ακριβώς για τον αντίθετο λόγο: επειδή απέτυχαν στην επιδίωξή τους να θέσουν στην

Δ' Εθνοσυνέλευση το αίτημα της μόνιμης εγκατάστασής τους στην Ελλάδα. Οι Κυδωνιείς δεν εκπροσωπήθηκαν τελικά στη Συνέλευση, μετά από ρητή απαγόρευση του ίδιου του Καποδίστρια, για λόγους εξωτερικής πολιτικής. Η στάση αυτή του Καποδίστρια προκάλεσε την αγανάκτηση των Κυδωνιέων στην Αίγινα και την Ερμούπολη, γεγονός που ενίσχυσε εκεί την αντικαποδιστριακή παράταξη. Περίπου δέκα χρόνια μετά, οι περισσότεροι Κυδωνιείς πρόσφυγες είχαν επιστρέψει στη Μ. Ασία, παίρνοντας θάρρος και από την πολιτική αμνηστίας και προνομίων που εξήγγειλε η οθωμανική κυβέρνηση.

Το αίτημα παραχώρησης τόπου για ίδρυση συνοικισμού, το οποίο έθεσαν στη Συνέλευση οι εκπρόσωποι των Θρακών και Βιθυνών,

**των Σμυρναίων και των Σουλιω-
τών, έγινε ευνοϊκά δεκτό, χωρίς
όμως να υλοποιηθούν οι σχετικές
αποφάσεις.**

**Ό,τι δεν έγινε για τόσους πρό-
σφυγες, η κυβέρνηση το έπραξε
γρήγορα για τους 2.000-4.000 νέους
Κρήτες πρόσφυγες (1830), που έφ-
θαναν τώρα στα νησιά του Αιγαίου
και την Πελοπόννησο, τρομαγμένοι
από την κατάσταση στην Κρήτη.
Καθώς η διατήρηση της τουρκικής
κυριαρχίας στην Κρήτη δεν επέ-
τρεπε την επιστροφή των προσφύ-
γων χωρίς συνέπειες για τις ελλη-
νοτουρκικές σχέσεις, η κυβέρνηση
ανέλαβε τον εποικισμό περιοχών
της Πελοποννήσου με Κρήτες πρό-
σφυγες. Η παρουσία τόσων οπλι-
σμένων προσφύγων θα αποτελού-
σε σε διαφορετική περίπτωση ε-
στία ταραχών στις περιοχές, όπου**

είχαν αυτοί διασκορπιστεί. Τους παραχωρήθηκε εθνική γη για καλλιέργεια και οικονομική βοήθεια για την ανέγερση κατοικιών και την προσωρινή συντήρησή τους. Για το σκοπό αυτό πραγματοποιήθηκε κρατικός έρανος σε όλη τη χώρα που, αν και δεν απέδωσε, δεν είχε ξαναγίνει σε άλλες περιπτώσεις προσφύγων³. Σε συνεργασία με τις τοπικές αρχές, η Επιτροπή επί των Αναφορών προέκρινε ως τόπο εγκατάστασης την Αργολίδα, την Κορινθία και τη Μεσσηνία.

3. Μέτρα για την αποκατάσταση των Κρητών προσφύγων το 1831

**Ψήφισμα ΚΔ'
Ακούσαντες και την γνώμην της
Γερουσίας,
Ψηφίζομεν**

Α') Οι προσφυγόντες εις την Ελλάδα Κρήτες θέλουν διαμερισθή παρά της Κυβερνήσεως εις τας διαφόρους επαρχίας όπου ήθελε κριθή εύλογον ν' αποκατασταθώσιν.

Β') Επ' αυτώ τούτω θέλει προσδιορισθή δι' εκάστην οικογένειαν εθνική γη κατά τας επομένας αναλογίας.

Εις οικογένειαν γεωργού και τεχνίτου στρέμματα 15, εάν δε της τοιαύτης οικογενείας ο αρχηγός δεν υπάρχη και υπάρχουν αι χήραι και τα ορφανά, προσδιορίζονται δι' αυτά στρέμματα είκοσι.

Εις οικογένειαν στρατιωτικού: Αν είναι χιλίαρχος ή και ανωτέρου βαθμού, στρέμματα 25 έως 100 κατά τον αριθμόν των μελών της οικογενείας• αν δε κατωτέρου βαθμού, στρέμματα 20• εάν ο αρχηγός της

τοιαύτης οικογενείας δεν υπάρχει και υπάρχουν η χήρα και τα ορφανά, προσδιορίζεται ως εξής:

Εις οικογένειαν χιλιάρχου, ή και ανωτέρου βαθμού, στρέμματα 50, κατωτέρου στρέμματα 25• εις πατέρας οικογενειών ιερείς, ή χήρας ιερέων με ορφανά, στρέμματα 20, εκτός των μοναζόντων ή χηρευόντων ιερέων, οίτινες θέλουν εύρει πόρον ζωής εις τα μοναστήρια.

Εις οικογένειαν προκρίτου στρέμματα 60, και εάν απέθανεν ο αρχηγός της επί της διαρκείας του αγώνος στρέμματα 80.

Γ') Εις εκάστην οικογένειαν θέλουν χορηγηθή προσέτι Φοίνικες οκτώ εις κάθε στρέμμα γης, ώστε να δυνηθή δι' αυτών να κτίση κατοικίαν και να προμηθευθή τ' αναγκαία εις καλλιέργειαν της χορηγηθησομένης εις αυτήν γης.

Δ') Δια να εξοικονομηθούν τα προς τούτο απαιτούμενα χρήματα, επειδή το Εθνικόν Ταμείον δεν δύναται να επαρκέση κατά το παρόν εις την τοιαύτην δαπάνην, προσκαλείται έκαστος των πολιτών να συνεισφέρει επί τούτου ανά τεσσαράκοντα λεπτά• μένει δε εις την καλήν προαίρεσιν εκάστου να προσφέρει και πλειότερον κατά την θέσιν και κατάστασίν του.

Ε') Οι κατά την Επικράτειαν Έκτακτοι Επίτροποι, Διοικηταί και Τοποτηρηταί θέλουν προσκληθή δι' εγκυκλίου να συνάξουν την εκούσιον ταύτην προσφοράν...

Εν Ναυπλίω, τη 13 Μαρτίου 1831

**Ο Κυβερνήτης
Ι. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ
Ο Γραμματεύς της
Επικρατείας
Ν. ΣΠΗΛΙΑΔΗΣ**

3. Αντιδράσεις

Η πολιτική του Καποδίστρια προκάλούσε αυξανόμενη αντίδραση. Τα ανακουφιστικά μέτρα του Κυβερνήτη για τους απόρους, τους ακτήμονες και τους μικροκαλλιεργητές της γης δεν αντιμετώπιζαν ριζικά το προσφυγικό ζήτημα. Κατ' αρχήν τα υπέσκαπτε η γενική δυσπραγία και η οικονομική αδυναμία του κράτους. Επιπλέον οι πρόκριτοι ερέθιζαν τους κατά τόπους αυτόχθονες με την ιδέα ότι η εθνική γη θα δινόταν σε ξένους, υπονομεύοντας έτσι την πολιτική του Κυβερνήτη για τα «εθνικά κτήματα». Άλλωστε, οι πρόσφυγες δεν ένωσαν αλλαγή στην αντιμετώπιση των καθημερινών πιεστικών αναγκών τους. Αρκετοί γύριζαν ξανά στις πατρίδες τους. Άλλοι ζητούσαν

την απελευθέρωση και ένωση των υπόδουλων επαρχιών τους, την ώρα που ο Κυβερνήτης έδειχνε σεβασμό στις διεθνείς συνθήκες. Ήταν λοιπόν φυσικό οι πρόσφυγες να ταχθούν με το μέρος της αντιπολίτευσης.

Επιπλέον ο Καποδίστριας ενδιαφερόταν να προωθήσει μια κοινωνική και οικονομική πολιτική συνολικά, παραβλέποντας τα επί μέρους πιεστικά αιτήματα των προσφυγικών ομάδων. Το κυριότερο όμως είναι ότι η κυβέρνηση δεν προώθησε τα προσφυγικά αιτήματα που διατυπώθηκαν στην Δ' Εθνοσυνέλευση, παρά τις προτροπές της Επιτροπής επί των Αναφορών. Ούτε δίστασε ο Κυβερνήτης να έρθει σε ρήξη με ομάδες προσφύγων. Ένα τέτοιο παράδειγμα ήταν η αντίθεσή του στο αίτημα των

Σουλιωτών για προσφυγικό συνοικισμό, επειδή υπήρχε ο φόβος αναταραχών από τη συγκέντρωση μεγάλου αριθμού ενόπλων σ' ένα μέρος. Έτσι, στην προσπάθειά του να εξασφαλίσει πόρους για το κράτος και να διασφαλίσει τη συνοχή του, δεν βρήκε σύμμαχους τους πρόσφυγες.

Στην Ε' Εθνική Συνέλευση του Ναυπλίου που συνήλθε το 1832, μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια, οι διάφορες προσφυγικές ομάδες έσπευσαν να θέσουν ξανά τα αιτήματά τους. Μέσα στη γενική αναρχία, για όλους τώρα προείχε το θέμα του τόπου εγκατάστασης. Ειδικότερα οι Σουλιώτες, οι Ψαριανοί και οι Θεσσαλοί ζήτησαν συγκεκριμένες περιοχές. Τόπο ζήτησαν και οι Χίοι, καθώς οι εξελίξεις τούς είχαν κάνει να ξεχάσουν τα παλιά

τους διλήμματα. Σουλιώτες, Κρήτες, Μακεδόνες συνέχισαν να πιέζουν και να κινούνται απειλητικά. Η δολοφονία του Καποδίστρια δεν τους είχε λύσει κανένα πρόβλημα, είχε δημιουργήσει όμως πολλά για το νεοσύστατο κράτος.

Γ. Η ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΑ (1833-1862)



**Άποψη του λιμανιού
του Πειραιά το 1837**

1. Η πρόνοια για τους πρόσφυγες κατά την Οθωνική περίοδο

**Κατά την περίοδο της μοναρχίας
του Όθωνα, Το κράτος ασχολήθηκε
σοβαρά με το ζήτημα της αποκατά-**

στασης των προσφύγων. Με σειρά διαταγμάτων προβλεπόταν η ίδρυση νέων προσφυγικών συνοικισμών, γεγονός που αποκάλυπτε τις προθέσεις της πολιτείας για την ενίσχυση της εθνικής συνοχής. Το οθωμανικό κράτος προσέβλεψε μάλιστα στο προσφυγικό στοιχείο, καθώς οι μορφωμένοι πρόσφυγες, κυρίως της Μικράς Ασίας και της Κωνσταντινούπολης, κάλυπταν καλύτερα τις ανάγκες της κρατικής διοίκησης.

Κατά την περίοδο αυτή, δραστηριοποιήθηκαν ιδιαίτερα οι Χίοι, οι Ψαριανοί, οι Μακεδόνες και οι Κρήτες πρόσφυγες για την αποκατάστασή τους.

Στους Χίους πρόσφυγες παραχωρήθηκε το 1835 ο δεξιός τομέας της σχεδιαζόμενης πόλης του Πει-

ραιά, για να κτίσουν εκεί τα σπίτια τους⁴.

4. Παραχώρηση οικοπέδων σε Χίους

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί παραχωρήσεως οικοπέδων κατά τον Πειραιά εις τους Χίους

ΟΘΩΝ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβόντες υπ' όψιν τα άρθρα 7 και 9 του από 2(14) Δεκέμβριου Π.Ε. διατάγματος, απεφασίσαμεν και διετάξαμεν τα εφεξής.

Άρθρον 1. Οι δι' οικοδομήν τόποι οι κείμενοι εις εκείνο της νεοκατασκευασθησομένης πόλεως του Πειραιώς, το μέρος το οποίον διαφυλάττεται δια τους Χίους επί της προς δεξιάν από της εισόδου εις αυτήν πλευράς, παραχωρούνται

αυτοίς από την Κυβέρνησιν εν τω διαστήματι του 1825 εξ ανά μίαν δραχμήν ο τετραγωνικός πήχυς, εάν το πρόσωπον του κατασκευασθησομένου κτιρίου αποβλέπη προς την ακτήν ή προς μεγάλην τινά οδόν ή προς δημοσίαν πλατείαν και ανά πενήκοντα λεπτά ο τετραγωνικός πήχυς, εάν το πρόσωπον τούτων βλέπη εις πλαγίαν οδόν.

... Άρθρον 5. Όλαι αι αρχαιότητες, όσαι ήθελον ανευρεθή είτε επί, είτε υπό της επιφανείας των παρά της Κυβερνήσεως παραχωρηθησομένων τόπων, μένουσι πλήρης ιδιοκτησία αυτής.

... Άρθρον 8. Το δεξιόν μέρος της νέας πόλεως Πειραιώς διαφυλάττεται δια τους Χίους μόνον επί τη υποθέσει του έγκαιρου σχηματισμού του δήμου αυτών και μόνον δια τα έτη 1835, 36, 37. Παρελθόντος του

χρόνου πας τις έχει το δικαίωμα ν' αποκτήση τόπον δι' οικοδομήν επί της δεξιάς πλευράς του Πειραιώς.

Ακολούθως θέλομεν προσδιορίσει τας συμφωνίας, καθ' ας θα παραχωρώνται κατά τα έτη 1836, 1837, εις τους Χίους, μετά δε την εποχήν ταύτην και εις άπαντας, οι δι' οικοδομήν τόποι.

... Εν Ναυπλίω, την 24 Ιανουαρίου (5 Φεβρουαρίου) 1835

**ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
Η ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑ**

Στο αίτημα των Ψαριανών ανταποκρίθηκε η κυβέρνηση το 1836. Και πρωτύτερα είχαν γίνει κρατικές παρεμβάσεις για την ίδρυση συνοικισμού των Ψαριανών στην Ερέτρια, αλλά δεν απέδωσαν, περισσότε-

ρο λόγω διαφωνιών για τη θέση και τη διανομή των οικοπέδων. Δινόταν για οικοδόμηση όλη η παραθαλάσσια περιοχή της Ερέτριας και παρέχόταν στο δήμο Ψαριανών το δικαίωμα να διαχειριστεί ελεύθερα την εθνική γη του συνοικισμού.

Προσπάθειες για να ιδρύσουν δικό τους συνοικισμό στα χρόνια του Όθωνα κατέβαλαν και οι Μακεδόνες πρόσφυγες. Από την Ελευσίνα, όπου βρίσκονταν, ζήτησαν και πέτυχαν να ιδρύσουν συνοικισμό στη Στερεά Ελλάδα, στην περιοχή της Αταλάντης. Ο συνοικισμός τους πήρε το όνομα «**Νέα Πέλλα**» και εκεί εγκαταστάθηκαν αρχικά 70 οικογένειες.



Το πολεοδομικό σχέδιο της Ερέτριας (1834), όπου εγκαταστάθηκαν οι Ψαριανοί (αρχιτέκτων Ed. Schaubert)

Για τους Κρήτες πρόσφυγες, που είχαν εγκατασταθεί σε περιοχές της Πελοποννήσου, εκδόθηκαν διατάγματα που προωθούσαν το συνοικισμό τους στη Μήλο, τη Μεσσηνία και την Αργολίδα⁵.

5. Παραχώρηση γης σε Κρήτες πρόσφυγες

ΝΟΜΟΣ ΡΙΔ'

Περί αποικισμού των Κρητών ΟΘΩΝ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ψηφισάμενοι ομοφώνως μετά της Βουλής και της Γερουσίας απεφασίσαμεν και διατάττομεν.

Άρθρον 1. Εις τους αποικήσαντας εν τη Ελλάδι Κρήτας και λαβόντας γαίας δυνάμει του υπ' αρ. ΚΔ' ψηφίσματος του Κυβερνήτου, ή των από 13 και 18 Οκτωβρίου 1834 Βασιλ. Διαταγμάτων περί συνοικισμού των Κρητών εις Μινώαν και Μεθώνην θέλουν παραχωρηθή τα έγγραφα ιδιοκτησίας, εις όσους εκ των μεταναστευσάντων ήδη δεν έλαβον εισέτι γαίας θέλουν παραχωρηθή εις εκάστην οικογένειαν 30-35 στρέμματα γης, αναλόγως των μελών αυτής• αλλά προς τούτον τον σκοπόν θέλουν χρησιμεύσει προ

πάντων εκείναι αι γαίαι, αίτινες ή κατέχονται από Κρήτας καθ' υπέρβασιν των όρων των προσδιορισμένων από το ψήφισμα του Κυβερνήτου και τα Βασιλικά Διατάγματα, ή εγκατελείφθησαν απ' αυτούς- εάν δεν ήθελον εξαρκέσει αύται, θέλουν παραχωρηθή και εκ των διαθέσιμων εθνικών γαιών, επιφυλαττομένων των όρων του από 24 Ιουνίου 1843 νόμου υπέρ των γεωργών...

Άρθρον 3. Κατά την Μήλον και Μινώαν, όπου δεν υπάρχουν διαθέσιμοι εθνικαί γαίαι, θέλουν παραχωρηθή εις τους αποίκους και εκ των γαιών των παρακειμένων Μονών, αποζημιουμένου του εκκλησιαστικού ταμείου δι' άλλων εθνικών γαιών ίσης αξίας.

Άρθρον 4. Εις εκάστην των εν Μήλω και εν Μινώα νεοσυνοικι-

σθησομένων οικογενειών θέλει παραχωρηθή δι' εξόδων της Κυβερνήσεως εις οικίσκος αξίας όχι ανωτέρας των 300 δραχμών, εις βους και τ' αναγκαία γεωργικά εργαλεία προς καλλιέργειαν των γαιών αυτών.

**Εν Αθήναις
την 15 Σεπτεμβρίου 1848**

Για τους Σουλιώτες οι αναβολές δεν είχαν ούτε τώρα τέλος. Αποφασίστηκε το 1837 η ίδρυση συνοικισμού τους στο Αντίρριο, η οποία όμως δεν πραγματοποιήθηκε. Σοβαρότερη φαίνεται ότι ήταν η προσπάθεια ίδρυσης ενός συνοικισμού Ηπειρωτών στην Κυλλήνη το 1840. Άλλοι Ηπειρώτες και Σουλιώτες εγκαταστάθηκαν στη Ναύπακτο.

Αίτημα ίδρυσης συνοικισμού υπέβαλαν και ο Κάσιος πρόσφυγες

το 1838, οι οποίοι επιδίωξαν να μεταναστεύσουν στην Αμοργό.

Με διατάγματα ιδρύθηκαν επίσης συνοικισμοί, οι οποίοι ήταν συνέπεια εσωτερικής μετανάστευσης, όπως των Μανιατών στο Πεταλίδι της Μεσσηνίας, των Υδραίων στον Πειραιά και αργότερα των Καρυστίων στην Οθωνούπολη της Εύβοιας.

2. Η διαμάχη αυτοχθόνων και ετεροχθόνων

Οι προσπάθειες αποκατάστασης του προσφυγικού στοιχείου κατά τα πρώτα χρόνια της οθωνικής περιόδου προκάλεσαν αντιδράσεις. Η παρουσία μορφωμένων προσφύγων σε δημόσιες θέσεις και η διάκρισή τους στην πολιτική ζωή προκάλεσαν μεγάλη δυσφορία στους

άλλους Έλληνες. Κατηγορούσαν τους ομογενείς πρόσφυγες γενικά, επειδή διαπίστωναν ότι, ενώ αυτοί είχαν αγωνιστεί για να απελευθερώσουν τη χώρα, παραγκωνίζονταν τώρα από τους νεοφερμένους.

Η στάση αυτή υποδήλωνε την ύπαρξη ενός βαθύτερου ανταγωνισμού, τον οποίο προκάλούσε η συνύπαρξη του ντόπιου ελληνικού στοιχείου (αυτόχθονες) και του προσφυγικού, αλλά ομογενούς (ετερόχθονες). Το θέμα των σχέσεων αυτοχθόνων και ετεροχθόνων, που δίχασε την κοινή γνώμη, παρουσιάστηκε στο πολιτικό πεδίο ως διαμάχη στις θυελλώδεις συζητήσεις της Εθνοσυνέλευσης που συνήλθε μετά την επανάσταση της 3ης Σεπτεμβρίου 1843.

Η κύρια κρίση ξέσπασε τον Ιανουάριο του 1844 με την έναρξη της

συζήτησης για το δημόσιο δίκαιο των Ελλήνων και ειδικά για το άρθρο που καθόριζε τις προϋποθέσεις για την απόκτηση της ιδιότητας του Έλληνα πολίτη. Αφορμή ήταν πρόταση που υποβλήθηκε στην Εθνοσυνέλευση και η οποία ζητούσε την απομάκρυνση από δημόσιες θέσεις όλων αυτών που είχαν εγκατασταθεί στην Ελλάδα μετά την Επανάσταση, περιορίζοντας τις θέσεις απασχόλησης για τους αγωνιστές και τις οικογένειές τους. Στη συζήτηση που ακολούθησε, άλλοι πληρεξούσιοι απαίτησαν συνταγματική απαγόρευση της κατάληψης δημοσίων θέσεων από τους ετερόχθονες (συνεπώς και την απόλυση όσων ήδη κατείχαν δημόσιες θέσεις), ενώ άλλοι εναντιώθηκαν με οργή σε κάθε συνταγματική ρύθμιση που θα καθιέρωνε διακρίσεις μεταξύ Ελλή-

νων⁶. Τελικά, το πρόβλημα δεν λύθηκε με συνταγματική ρύθμιση, αποφασίστηκε όμως να υπάρξει στο μέλλον σχετική νομοθετική πράξη. Το θέμα της στελέχωσης του δημοσίου -τα προσόντα δηλαδή του δημοσίου υπαλλήλου- ρυθμίστηκε με το Β' ψήφισμα, που όριζε ότι δημόσιοι υπάλληλοι μπορεί να είναι: α) οι αυτόχθονες της ελληνικής επικράτειας και όσοι αγωνίσθηκαν σε αυτή μέχρι το τέλος του 1827 ή ήρθαν και εγκαταστάθηκαν κατά την ίδια περίοδο, β) όσοι αποδεδειγμένα συμμετείχαν σε πολεμικά γεγονότα της Επανάστασης μέχρι το 1829.

6. Η αντιπαράθεση αυτοχθονιστών και ετεροχθονιστών πληρεξουσίων στην Εθνοσυνέλευση, 1843-44

Ο Ιωάννης Μακρυγιάννης (πληρεξούσιος Αθηνών, αυτοχθονιστής) υποστήριξε τον αποκλεισμό των ετερόχθονων από τις δημόσιες θέσεις: «Από τον παριωτισμό μας εσαπίσαμεν το σπίτι μας• μας φθάνει πλέον ο πατριωτισμός. Ας αγκαλιάσωμεν τον βασιλέα μας να φκιάσωμεν το σπίτι μας. Αυτοί [οι ετερόχθονες] εκάθησαν τόσα χρόνια και έτρωγαν ψωμί και έφεραν την πατρίδα μας άνω-κάτω. Ας καθίσωμεν τώρα και ημείς να φάγωμεν ψωμί».

Ο Ευστάθιος Σίμος (πληρεξούσιος Ηπειρωτών, ετεροχθονιστής): «Έν μόνον ήτο το βέβαιον, ότι ολίγον ή πολύ, μικρόν ή μέγα μέρος της από αίματα πλημμυρούσης [ελληνικής] γης ήθελεν μείνει ελεύθερον αυτό το μέρος έπρεπε να είναι η κοινή πατρίς όλων των ε-

παναστησάντων Ελλήνων, όλων των κατοίκων των επαρχιών εκείνων όσοι εις τον πόλεμον ηγωνίσθησαν, εθουσιάσθησαν, έπαθον, κατεστράφησαν. Ιδού η μεγάλη συνθήκη, η συνδέσασα τας επαναστατησάσας ελληνικάς επαρχίας, ιδού το μέγα προς αλλήλους συνάλλαγμα των Ελλήνων γραφέν όχι με μελάνην, αλλά με αίμα. Ήτο ένωσις ειλικρινής, ήτο ένωσις αδελφική. Ποίος εις την μακαρίαν εποχήν εκείνην, εποχήν κινδύνων, εποχήν των παθημάτων, αλλά και εποχήν δόξης και ακραιφνούς τότε πατριωτισμού, ποίος ήθελε φροντίσει, ποίος ήθελεν ειπεί ό,τι άλλο παρά κοινή ήθελεν είσθαι η μέλλουσα τύχη των ηνωμένων εκείνων λαών, των αδιαίρετων εκείνων επαρχιών;»

Ι. Δημάκης, Η Πολιτειακή Μεταβο-

λή του 1843 και το Ζήτημα των Αυτόχθονων και Ετερόχθονων.

Στην τρίτη φάση της αντιδικίας αυτοχθόνων- ετεροχθόνων το ενδιαφέρον επικεντρώθηκε στο θέμα των όρων εκλογής των βουλευτών. Το πρόβλημα εστιαζόταν στο αν θα έπρεπε να συνεχιστεί η ιδιαίτερη εκπροσώπηση των εγκατεστημένων στην Ελλάδα ομογενών ως ξεχωριστών ομάδων (άποψη των ετεροχθονιστών), ή θα έπρεπε να ενσωματωθούν αυτοί εκλογικά στις επαρχίες που ζούσαν, τερματίζοντας ένα διαχωρισμό του παρελθόντος που δεν είχε νόημα (άποψη των αυτοχθονιστών). Η ρύθμιση που επικράτησε ήταν συμβιβαστική, επιτρέποντας στους πρόσφυγες/ετερόχθονες το δικαίωμα ιδιαίτερης αντιπροσώπευσης στη Βου-

λή, εφόσον είχαν στο μεταξύ ιδρύσει χωριστό συνοικισμό με επαρκή πληθυσμό.

Την περίοδο των συζητήσεων στην Εθνοσυνέλευση, και από τις δύο πλευρές εκδηλώθηκαν έντονες λαϊκές αντιδράσεις, μερικές από τις οποίες κατέληξαν σε έκτροπα. Τελικά, οι ομογενείς ετερόχθονες στο σύνολο τους, μετά την ψήφιση των μέτρων που τους απέκλειαν για μια περίοδο από το δημόσιο και περιόριζαν τη χωριστή αντιπροσωπευσή τους, υποχρεώθηκαν να αποδεχθούν αυτές τις ρυθμίσεις.

Το θέμα των δικαιωμάτων των ετεροχθόνων στην Εθνοσυνέλευση έδειξε τη βαθύτερη διάσταση που υπήρχε στην κοινωνία της εποχής. Το πρόβλημα απασχόλησε έντονα την κοινή γνώμη, ενώ προσέλκυσε το ενδιαφέρον και του ξένου παρά-

γοντα. Ιδιαίτερα το ζήτημα για τη χωριστή κοινοβουλευτική αντιπροσώπευση των ετεροχθόνων προκάλεσε τις διαμαρτυρίες της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Το βέβαιο είναι ότι με τη διαμάχη αυτή αναδείχθηκαν τα προβλήματα συμβίωσης του ντόπιου ελληνικού και του νεοφερμένου ομογενούς στοιχείου στο μικρό νεοσύστατο κράτος.

Δ. ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΑΛΥΤΡΩΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟ 19ο ΑΙΩΝΑ

Σε όλη τη διάρκεια του 19ου αιώνα, απελευθερωτικά κινήματα ξέσπασαν στην τουρκοκρατούμενη ηπειρωτική Ελλάδα και την Κρήτη, με υποκίνηση ή ανοχή του ελληνικού κράτους. Στα αλυτρωτικά κινήματα έδωσαν το παρόν ένοπλοι Μακεδόνες, Ηπειρώτες και Κρήτες πρόσφυγες που είχαν εγκατασταθεί από τον καιρό της Επανάστασης στην ελεύθερη Ελλάδα. Οι αναστατώσεις αυτές προκάλεσαν νέα προσφυγικά ρεύματα, με μεγαλύτερο αυτό της Κρητικής επανάστασης του 1866-69. Αυτά είχαν τη δική τους συμβολή στη σταθερή αύξηση του πληθυσμού της χώρας (διπλασιάστηκε από το 1840 ως το 1880). Σε αρκετές περιπτώσεις, πάντως,

οι πρόσφυγες που προέρχονταν από περιοχές οι οποίες βρίσκονταν σε εμπόλεμη κατάσταση, επέστρεφαν μετά από σύντομο διάστημα στις ιδιαίτερες πατρίδες τους, όταν ηρεμούσαν τα πράγματα.

1. Θεσσαλία, Ήπειρος, Μακεδονία

Το 1854 ο Κριμαϊκός πόλεμος γέννησε ελπίδες στους Έλληνες ότι έφθανε η ώρα της απελευθέρωσης της Ηπείρου, της Θεσσαλίας και της Μακεδονίας. Επαναστατικά σώματα από την Ελλάδα διείσδυσαν στις επαρχίες αυτές και κάλεσαν τους κατοίκους να ξεσηκωθούν. Τα κινήματα όμως απέτυχαν. Τους αντάρτες που επέστρεψαν στην Ελλάδα ακολούθησαν και άμαχοι. Όταν ηρέμησε η κατάσταση, οι πρόσφυγες επέστρεψαν στις εστίες τους.

Ο Κριμαϊκός πόλεμος όμως έπληξε τους πρόσφυγες και μέσα στην Αθήνα. Η επιδημία χολέρας, που έφεραν τα γαλλικά στρατεύματα κατοχής, διαδόθηκε γρήγορα στην πρωτεύουσα. Η επιδημία έπληξε ιδιαίτερα το νότιο τμήμα της πόλης, όπου κατοικούσαν σε άθλιες συνθήκες πρόσφυγες από τα τουρκοκρατούμενα ελληνικά μέρη, οι οποίοι είχαν φτάσει στην Αθήνα μετά τη διακοπή των ελληνοτουρκικών σχέσεων (Μάρτιος 1854). Για την αποκατάσταση όλων των προσφύγων του 1854, ιδρύθηκε προσφυγικός συνοικισμός στο χωριό Ανίβιτσα της Φθιώτιδας.

Ο Ρωσοτουρκικός πόλεμος (1877-1878) αναθέρμανε το όνειρο της ανάκτησης της Ηπείρου, της Θεσσαλίας και της Μακεδονίας. Η Ελλάδα επιχείρησε να ενισχύσει

την υπεράσπιση των ελληνικών δικαίων με την υπόθαλψη επαναστατικών κινημάτων στις επαρχίες αυτές. Τον Ιανουάριο του 1878 ιδρύθηκε στην Αθήνα η Μακεδονική Επιτροπή, με σκοπό την οργάνωση επανάστασης στη Μακεδονία. Πάλι οι Μακεδόνες πρόσφυγες της Νέας Πέλλας, και άλλοι της Εύβοιας, ανταποκρίθηκαν στις προσπάθειες της Επιτροπής να συγκεντρώσει στρατιωτική δύναμη. Η επανάσταση ξέσπασε στον Όλυμπο, στα Πιέρια και στη Χαλκιδική και έληξε με ανακωχή μεταξύ των Ελλήνων επαναστατών και των Τούρκων. Πολλοί επαναστάτες πέρασαν για ασφάλεια στην ελεύθερη Ελλάδα. Λίγο αργότερα, μερικοί απ' αυτούς επέστρεψαν στις περιοχές τους.

Το τελευταίο ρεύμα (εσωτερικών) προσφύγων δημιούργησε ο ελλη-

νοτουρκικός πόλεμος του 1897. Την υποχώρηση του ελληνικού στρατού, μετά την κατάληψη της Λάρισας, ακολούθησε και γενική έξοδος του άμαχου πληθυσμού, που έφευγε πανικόβλητος. Η συνθήκη ειρήνης της Κωνσταντινούπολης προέβλεπε ρυθμίσεις στη θεσσαλική συνοριακή γραμμή με μικρές βελτιώσεις υπέρ των Τούρκων. Στα εδάφη αυτά δεν βρίσκονταν κατοικημένες περιοχές, εκτός από ένα χωριό, την Κουτσούφλιανη, το οποίο οι κάτοικοι του εγκατέλειψαν και εγκαταστάθηκαν νοτιότερα σε ελληνικό έδαφος.

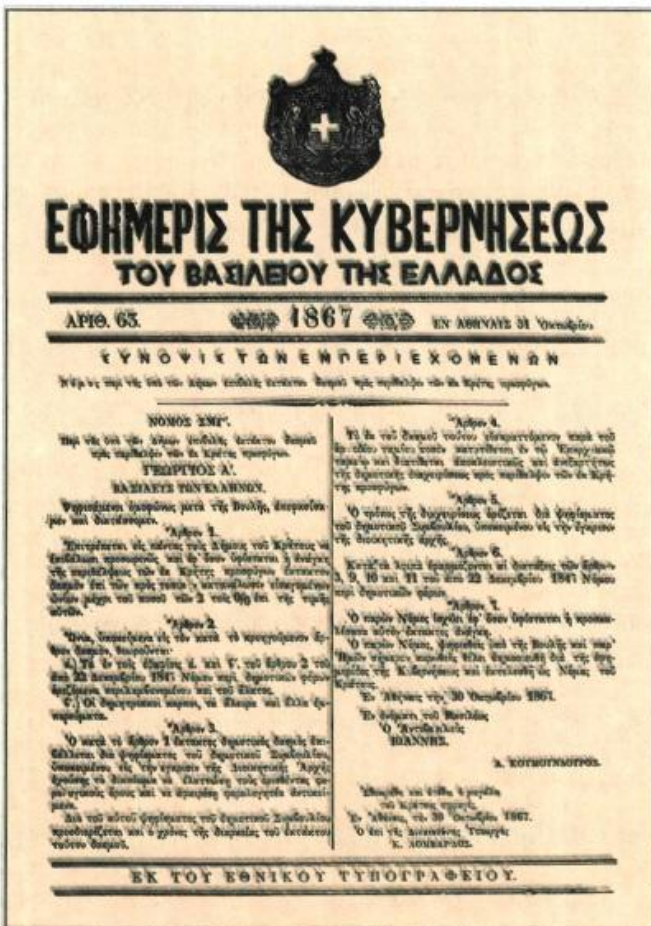
2. Κρήτη

Μικρός αριθμός Κρητών είχε καταφύγει στην ελεύθερη Ελλάδα το 1841, μετά την αποτυχία κινήματος

στην Κρήτη. Η Κρητική επανάσταση όμως του 1866-1869 ήταν αυτή που προκάλεσε το μεγαλύτερο προσφυγικό κύμα στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα. Οι πρώτες κρητικές οικογένειες έφθασαν τον Ιούλιο του 1866 στον Πειραιά και τη Σύρο μέσω Κυθήρων. Την ίδια εποχή συστάθηκε στην Αθήνα η Κεντρική Επιτροπή υπέρ των Κρητών, που μαζί με την αντίστοιχη της Σύρου ανέλαβαν την ενίσχυση του κρητικού αγώνα. Για τον ίδιο σκοπό, και ιδιαίτερα για την περίθαλψη των αμάχων προσφύγων, ιδρύθηκαν στο εξωτερικό διάφορες επιτροπές, όπως αυτή του Λονδίνου, η οποία, σε συνεργασία με την «Αγγλοελληνική Επιτροπή» στην Αθήνα, ανέλαβε την περίθαλψη 4.500 προσφύγων.

Ως τα μέσα του 1867, μικρός σχετικά αριθμός αμάχων κατόρθωσε να φύγει από την Κρήτη, όπου τα προβλήματα διαβίωσης ήταν μεγάλα. Μερικά ξένα πλοία που τους μετέφεραν διέκοψαν στη συνέχεια για μήνες τη μεταφορά γυναικόπαιδων, μετά από διαμαρτυρίες της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Το μεγάλο προσφυγικό κύμα ξέσπασε τον επόμενο χρόνο. Το Φεβρουάριο του 1868 είχαν φτάσει περίπου 10.000 πρόσφυγες στην Αθήνα. Μέσα στον ίδιο χρόνο πρόσφυγες κατέπλεαν καθημερινά σε μεγάλες ομάδες, κυρίως άμαχος πληθυσμός, σε κακή κατάσταση. Το κράτος, όπως βρέθηκε σε αδυναμία να στηρίξει σταθερά την Κρητική επανάσταση, έτσι απέτυχε και να αντιμετωπίσει το οξύ προσφυγικό πρόβλημα.

Στις επόμενες δεκαετίες η προσφυγική κίνηση που συνδεόταν με τις κρίσεις του Κρητικού ζητήματος ήταν πολύ μικρότερης κλίμακας και είχε προσωρινό χαρακτήρα. Το 1895 ανακινήθηκε πάλι το Κρητικό. Τα γεγονότα όμως αυτής της περιόδου (1895-1898), που ήταν καθοριστικά για την τύχη του νησιού, δεν προκάλεσαν κύμα μεγάλης φυγής.



Νόμος του 1867, με τον οποίο επιβλήθηκε έκτακτη εισφορά για την περίθαλψη των Κρητών προσφύγων

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ

Άτακτοι (κοιν. Τσέτες): Τούρκοι αντάρτες που χτυπούσαν αιφνιδιαστικά τα ελληνικά στρατιωτικά αποσπάσματα και προέβαιναν σε βιαιότητες εις βάρος του άμαχου πληθυσμού.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (1821-1936)

Αλιβιζάτος Νίκος, Οι πολιτικοί θεσμοί σε κρίση. 1922-1974. Όψεις της ελληνικής εμπειρίας, Αθήνα 1983.

Αναστασιάδης Γιώργος, Ο διορισμός και η παύση των κυβερνήσεων στην Ελλάδα. Από την «αρχή της δεδηλωμένης» στο Σύνταγμα του 1975, Θεσσαλονίκη 1981.

Ασπρέας Γεώργιος Κ., Πολιτική ιστορία της νεωτέρας Ελλάδος. 1821-1921, Αθήνα 1924-1930.

Βακαλόπουλος Απόστολος, Ιστορία του Νέου Ελληνισμού. 8 τομ., Θεσσαλονίκη 1961 - 1988.

Βεντήρης Γεώργιος, Η Ελλάς του 1910-1920, Αθήνα ²1970.

Βερέμης Θάνος, Οι επεμβάσεις του στρατού στην ελληνική πολιτική. 1916-1936, Αθήνα 1983.

Βερέμης Θάνος / Δημητρακόπουλος Οδυσσέας (επιμ.), Μελετήματα γύρω από τον Βενιζέλο και την εποχή του, Αθήνα 1980.

Γρηγοριάδης Φοίβος, Διχασμός - Μικρά Ασία. 1909-1930. Ιστορία μίας εικοσαετίας. 2 τομ., Αθήνα 1971.

Dakin Douglas, Η ενοποίηση της Ελλάδας. 1770-1923. Μτφ. Ξανθόπουλος Α., Αθήνα 1982.

Δάφνης Γρηγόριος, Τα ελληνικά πολιτικά κόμματα, Αθήνα 1961.

— Η Ελλάς μεταξύ δύο πολέμων. 1923-1940. 2 τομ., Αθήνα 1955.

Δερτιλής Γιώργος, Κοινωνικός μετασχηματισμός και στρατιωτική επέμβαση. 1880-1909, Αθήνα³1985.

Δημητρίου Μιχάλης, Το ελληνικό σοσιαλιστικό κίνημα, Αθήνα 1985.

Ενεπεκίδης Πολυχρόνης, Η δόξα και ο διχασμός. Από τα μυστικά αρχεία της Βιέννης 1908-1916, Αθήνα 1962.

Εκδοτική Αθηνών, Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, τ. ΙΒ-ΙΕ, Αθήνα 1977.

Καρανικόλας Γιώργος, Νόθες εκλογές στην Ελλάδα 1844-1961, Αθήνα 1963.

Καρολίδης Παύλος, Σύγχρονος ιστορία των Ελλήνων και των λοιπών λαών της Ανατολής από το 1821 μέχρι το 1921. 7 τομ., Αθήνα 1922-1929.

Κοντογιώργης Γεώργιος (επιμ.), Κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα, Αθήνα 1977.

Κορδάτος Γιάννης, Ιστορία της νεώτερης Ελλάδας. 5 τομ., Αθήνα 1957 κ. ε.

Μαρκεζίνης Σπυρίδων, Πολιτική ιστορία της Νεωτέρας Ελλάδος. 12 τομ. Αθήνα 1966.

Μαυρογορδάτος Γιώργος / Χατζηιωσήφ Χρήστος (επιμ.), Βενιζελισμός και αστικός εκσυγχρονισμός, Ηράκλειο 1988.

Μελάς Σπύρος, Η επανάσταση του 1909, Αθήνα 1972.

Παπακοσμάς Βίκτωρ, Ο στρατός στην πολιτική ζωή της Ελλάδος. Το πραξικόπημα του 1909 και οι επιπτώσεις του μέχρι σήμερα, Αθήνα 1981.

Πετρίδης Παύλος, Πολιτικές δυνάμεις και συνταγματικοί θεσμοί στην νεώτερη Ελλάδα 1844-1936, Θεσσαλονίκη 1984.

Σβώλος Αλέξανδρος, Τα ελληνικά Συντάγματα 1822-1972, Αθήνα 1972.

Σπουρδαλάκης Μιχάλης, Για τη θεωρία και τη μελέτη των πολιτικών κομμάτων, Αθήνα 1990.

Στασινόπουλος Ε. Κ., Κόμματα και εκλογές στην Ελλάδα (1821-1985), Αθήνα 1985.

Σωτηρέλλης Γιώργος, Σύνταγμα και εκλογές στην Ελλάδα 1864-1909. Ιδεολογία και πράξη της καθολικής ψηφοφορίας, Αθήνα 1991.

Φίλιας Βασίλης, Κοινωνία και εξουσία στην Ελλάδα. Η νόθα αστικοποίηση 1800-1864, Αθήνα³1985.

Χέριγκ Γκουνναρ, Τα πολιτικά κόμματα της Ελλάδας. 1821-1936. Μτφ. Παρασκευόπουλος Θ., Αθήνα (Μ.Ι.Ε.Τ., υπό έκδοση).

Γ. ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (1821-1930)

α. Για τους πρόσφυγες το 19ο αιώνα

Βακαλόπουλος Α., Πρόσφυγες και προσφυγικόν ζήτημα κατά την Επανάστασιν του 1821, Θεσσαλονίκη 1939 (πληροφορίες και για την καποδιστριακή και την οθωνική περίοδο).

Δημάκης Ι., Η πολιτειακή μεταβολή του 1843 και το ζήτημα των αυτοχθόνων και ετεροχθόνων, Αθήνα 1991.

Ζωγράφος Λ., Ιστορία της ελληνικής γεωργίας, τόμ. 1, Αθήνα 1976 (β' έκδοση), σ. 542-587 (για την αποκατάσταση προσφύγων κατά την Επανάσταση και την καποδιστριακή περίοδο).

Μάμουκας Α., Τα κατά την Αναγέννησιν της Ελλάδος. Ήτοι συλλογή των περί την αναγεννωμένην Ελλάδα συνταχθέντων πολιτευμάτων, νόμων και άλλων επισήμων πράξεων από του 1821 μέχρι του τέλους 1832, τόμ. 9, Αθήνα 1841 (τα σχετικά ψηφίσματα για τους πρόσφυγες της Γ' Εθνικής Συνέλευσης) τόμ. 11, Αθήνα 1852 (οι προτάσεις για τους πρόσφυγες στη Δ' Εθνική Συνέλευση).

Παπαδόπουλος Σ., Οι επαναστάσεις του 1854 και του 1878 στην Μακεδονία, Θεσσαλονίκη 1970.

Πρωτοψάλτης Ε., Πρόσφυγες κατά την Ελληνικήν Επανάστασιν, Νέα Εστία 44 (1948), σ. 1154-1157, 1237-1241 και 1298-1303.

Σκοπετέα Ε., Το «Πρότυπο βασιλείο» και η Μεγάλη Ιδέα. Όψεις του

εθνικού προβλήματος στην Ελλάδα (1830-1880), Αθήνα 1988 (για το ζήτημα των αυτοχθόνων και ετεροχθόνων).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 3ου ΤΟΜΟΥ Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (1821-1936)

Ε. Εκσυγχρονισμός και επεμβάσεις (1923-1936)	9
1. Οι συνέπειες της Μικρασιατι- κής καταστροφής.....	10
2. Τα κόμματα από το τέλος του Μικρασιατικού πολέμου μέχρι τη δικτατορία του Ι. Μεταξά.....	27
Επίλογος.....	47

ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (1821-1930)

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΤΑ ΤΟ 19ο ΑΙΩΝΑ.....	49
Εισαγωγή.....	51

A. Το προσφυγικό ζήτημα κατά την Ελληνική Επανάσταση (1821-1827).....	54
1. Πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία, την Κωνσταντινούπολη και την Κύπρο.....	54
2. Πρόσφυγες από τον ελλαδικό χώρο.....	60
3. Πρόσφυγες από τα νησιά του Αιγαίου και την Κρήτη.....	66
4. Η στάση της πολιτικής ηγεσίας απέναντι στο προσφυγικό ζήτημα.....	75

B. Το προσφυγικό ζήτημα κατά την Καποδιστριακή περίοδο (1828-31).....	78
1. Η μέριμνα για τους πρόσφυγες.....	78
2. Το ζήτημα των προσφύγων και η Δ' Εθνική Συνέλευση.....	82
3. Αντιδράσεις.....	92

Γ. Η αποκατάσταση των προσφύγων κατά την περίοδο της μοναρχίας του Όθωνα (1833-1862)..	96
1. Η πρόνοια για τους πρόσφυγες κατά την Οθωνική περίοδο	96
2. Η διαμάχη αυτοχθόνων και ετεροχθόνων	106

Δ. Πρόσφυγες και αλυτρωτικά κινήματα κατά το 19ο αιώνα.....	115
1. Θεσσαλία, Ήπειρος, Μακεδονία.....	116
2. Κρήτη.....	119

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ.....	123
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	124
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	132

**Ευχαριστούμε
την «Εκδοτική Αθηνών»,
το «Κέντρο Μικρασιατικών Σπουδών»,
την «Πινακοθήκη
του Δήμου Αθηναίων» και
τη «Γεννάδειο Βιβλιοθήκη»
που μας επέτρεψαν να
χρησιμοποιήσουμε εικόνες και χάρτες
από τις Εκδόσεις τους,
για τις ανάγκες της διδασκαλίας του
βιβλίου.**

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το Ι-ΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «Διατίθεται με τιμή πώλησης». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α΄).

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων/ ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.